

JADI MLADOG INVERTERA

megla.blog

Jadi mladog invertera

Sadržaj

I. Ko sam ja	5
Belo parče papira	6
Hrčak	8
Licimuri	10
Make it count	12
Moj grad	14
Karakter	16
Samokontrola	19
Starija riba	21
After	23
II. Glava	25
16 godina kasnije	26
Diši	28
Dijagnoza	30
Tišina	32
Nećeš valjda kod psihijatra	34
Koga sad	37
Nežnost	39
Masaža	41
III. Ljudi	43
Da li je ljubav ili ATM?	44
Pismo bratu	46

Jednom	48
Ne brini, neće	50
Teheran	52
Šta sad?	54
Još malo	56
Nismo sami	58
IV. Posao	60
Mali preduzetnici	61
Tata, ja sam direktor, jel da?	63
Mene su poslali iz štaba, ja ću vam pomoći	65
Ne bi trebalo da budeš na sastanku, ti si...	68
Vredan si	70
Nesposoban	72
Logor	74
Team building	76
V. Put	78
Opelo za mozak	79
Autobus je bio do jaja	82
Šakali	84
Jugosloveni	86
Dok	88
VI. Deca	91
Hoću	92
Pakao roditeljstva	94
Momci, ovo je sranje	96
Turnir	98

Možda padnem	100
Škola	102
VII. Sistem	104
Mirno more nikad nije napravilo dobroga mornara	105
Pozitivne misli	107
Crkva	109
Kraj civilizacije	111
Malokurje	113
Ostavinska rasprava	115
Napredak	117
Sjebano	119
Oglas	121
Predlog	123
SMS	125
VIII. Život	128
Žena, majka, bižuterija	129
Afte(r) lajf	131
Male banalne stvari	134
Mladi	136
Neplanirano	138
Kuća	140
Ajde na pivo	142
Čudno je	145
Svi vole sise	147
PES	149
Pomilovanje	151
Imamo prase	153
Pokleknuće	155

Odbojka	157
Da probamo bez zaštite?	159
Epilog	161
Terapija	161

I.

Ko sam ja

Identitet, odrastanje, starenje, samoprepoznavanje

Belo parče papira

Belo parče papira... Izazov! I to izazov za svakoga, primećujem u poslednje vreme. Malo je onih koji se ustručavaju da naruše predivnu belinu papira. Ali takvi smo mi, do kraja hrabri! Ni jačih se nismo plašili, a sad, kao, treba da ustuknemo pred negarantovanim pravom papira. Jebite se svi beli papiri!!!

Ma, ni ja u stvari nisam nešto bolji od svih tih koji žvrljaju i lupetaju gluposti, koje od milošte vole da nazivaju svojim mislima. Ja mislim da su oni idioti, a i oni dozvoljavaju sebi da misle...

Jedini ko nema pravo žalbe je papir. Da li ste se ikad pitali da li papir želi da ostane beo, da li ga povređujete time što bacate na njega ostatke svog života, ili onoga što biste hteli da bude vaš život? Naravno da niste! I za veće stvari vas boli kurac.

Ali to nije u redu!!! NE!! Svršavaš po nekome a on ti ne govori da li mu to prija ili se toga gadi! Jebeš mrtvaka!

Ali opet, izgleda da sve nas to pali. Eto imamo nešto zajedničko.

Dok sam se spremao da počnem da pišem nešto, pretvorio sam se u borca za prava papira. Jebeš mi mater moram to da patentiram, inače će me sjebati neki NGO i uzeti mi gomilu para. Gadni su to kućkini potomci.

Iskreno, i meni se jebe za to da li ovaj papir pati što ja ostavljam svoje tragove po njemu, belom i do malopre nejebanom.

Nešto sasvim drugo mi pada na pamet. Danima mi se vrti po glavi i nikako da odjebe. Prvo sam mislio da je to neka suluda misao i da će otići sa prvom podnevnom spoznajom spoljašnjeg sveta, kao i svaki mamurluk. Ali ne! Tu je i dalje! Pokušao sam da se tuširam hladnom vodom, pijem ono govno u kome pliva pokvareni kupus od koga se posle pravi orgazmična sarma, šetam go po hladnom, ali ne, ništa. Odlučio sam, da se u skladu sa ratničkom tradicijom svog

naroda... predam.

I evo me, tu sam, priznao sam sebi tu strašnu istinu. Još gore, prihvatio sam je kao svoju.

A čudno je, sve vreme stoji pored tebe, vešto je obilaziš glupim mačo tripovima i bežiš od nje. Ali to nije zato što si šmeker. Nisam ja držao gard zato što sam bokser, nego zato što sam pička.

Čudno je koliko drugačije posmatraš svet bez tih podignutih pesnica. Valjda čovek u jednom trenutku shvati da ne treba baš na sve dizati šaku. Posebno ne na stvari koje u stvari jesu najgotivnija keva svih do jaja stvari. Možda ću nekome zvučati pičkopaćenički, ali savršeno me boli kita. Volim i do jaja mi je!!!

Probaj i ti seronjo!

Hrčak

Nisam navikao da dobijam stvari, navikao sam da se borim za stvari. Jebiga, iz takve sam porodice. Babe i dede nisu bili funkcioneri, roditelji nisu podržavali vlast (čitaj - sirotinja).

I nemam ništa protiv toga. To je ok. Moraš da odereš dupe da bi uživao. Tako treba da bude.

Problem je što je moje dupe već toliko odrano, da nema više mnogo šta da se dere, a stanje zahteva teško dranje.

Osećam se kao debil na traci za trčanje. Koliko god brzo da trčim stojim u mestu, a ako slučajno usporim prokleta traka će me baciti nazad. Jebena fizika, nju ne možeš da prevariš.

Šta sad? Toliko često pomišljam da odustanem. Gde je smisao u uništavanju sebe radom, kad se nigde ne pomeramo? Kako učiti nekoga da se rad isplati?

Toliko pitanja... Možda je tajna sreće u bolu kurca i inerciji (opet ta fizika).

Ako se ne trudiš, ne možeš ni da budeš razočaran.

Tako bi barem trebalo da bude. No, izgleda da ti što se ne trude, najviše seru. Prava, mogućnosti, šta treba, šta ne treba, koliko ko treba da ima... Ok, svi treba da imaju. Valjda smo toliko napredovali kao društvo, da bi svako trebalo da ima krov nad glavom i da ne bude gladan.

Ali ne. Nikako. Ovde i ako radiš, pametno ili teško, ili oba. Koliko god da si vredan ili pošten, teško možeš i ta dva osnovna stuba da pokriješ. Gde je tek priča o zdravstvenom osiguranju, kvalitetnom školstvu... Stvari koje smo pre 50 godina imali fantastično uređene, sada zvuče kao teški luksuz.

Naravno, neki se ne prepoznaju u tome. Oko 5% stanovništva poseduje 90% nekretnina. Dobrodošli u moderno ropstvo.

Ne bih imao ništa protiv, da su to ljudi koji su učili da ođu do toga, promenili planetu na neki bolji način. Ne! Gomila polupismenih degenerika.

Ali su se prilagodili, braćo i sestre. Prilagodili su se. A ako poslušamo staroga Darvina, ne opstaje najjača vrsta nego ona koja se najlakše prilagodi.

Sline!

Licimuri

Uvek sam osećao lagani bol u predelu penisa vezano za to šta ljudi misle o meni. Ima ih par čije mi mišljenje znači, ali generalno me ne potresaju komentari i mišljenja.

Radim u dva moda, trudim se da budem ok i normalan ili se trudim da budem najgori seljak i da se zgadim svima.

Model rada zavisi uglavnom od društva.

Trudim se da izbegavam veliki broj ljudi u društvu. Ako nas ima više od pet, upadam u mod gluvoneme osobe i ispuštam neartikulisane zvuke.

Ignorišem okolinu i vrlo brzo okolina počne da ignoriše mene što i jeste cilj kamuflaže.

Ali nismo svi takvi. Nekima mnogo znači kako ih drugi ljudi vide.

Svoj život, ponašanje i celokupni odnos prema svetu mere kroz to "šta će reći svet".

I meni je to beskrajno zabavno da posmatram. Ponekad svesno odlučim da dodatno nerviram nekoga i uđem u debatu:

– *Misliš da misle da sam kurva?*

– *A?*

– *Pa onaj lik sa kojim sam igrala prošli put.*

– *OK, šta sa njim?*

– *Pa zvao me u sobu. Mislim nije me zvao u sobu nego mi je rekao 314.*

– *OK, i? Možda je matematičar.*

– *Ne ne, znaš kako sam igrala sa njim.*

– *Znam, izgledalo je kao da ćete da se pojebete tu.*

– *Ma da, ali sam ja mislila da je on gej.*

– *Nije mi tako izgledalo.*

- *Sad svi misle da sam kurva, je l' da?*
- *Nemam pojma, mislim da ih savršeno boli kurac. Mene savršeno boli kurac.*
- *Seljačino, mrzim te.*
- *Alo bre, kakve veze ja imam sa tim što ti misliš da si kurva i misliš da svi drugi misle da si kurva?*
- *Ali ja nisam takva, imam verenika. Mislila sam da je gej.*
- *Mislila si da je tvoj verenik gej?*
- *Ne debilu, mislila sam da je ovaj lik gej.*
- *Gej je samo što ti je rekao broj sobe i otišao, umesto da te odvuče u sobu.*
- *A ti bi me odvuкао u sobu?*
- *Ne.*
- *Zašto?*
- *Šta te boli kurac, imam ja koga da odvlačim u sobu.*
- *Ti si seljačina.*
- *Jesam, najgora.*

Kakve veze ima šta ko misli?

I zašto ljudi osuđuju sebe zbog banalnih stvari?

Ne spaljuješ decu u industrijskim pećima, igraš.

Sloboda dolazi onda kad prestanemo da se stidimo svojih želja. Naravno da je zajebano, posebno ako želimo da skupljamo ženske uši u tegli, ali neke normalne želje tipa, hoću da se lepo provedem, hoću da putujem, hoću da onaj narandžasti kreten dobije rak... To bi trebalo da bude ok i da ne bude predmet samoosude.

Da, baš bi bilo ok da dobije rak.

Make it count

Koliko nam je lako da pokažemo odlučnost.

Nikad ne odustaj!

Iskoristi dan!

Priznajem samo sud svoje partije!

Ovo poslednje sam izmislio, nisam video, lažem.

Kada bi naša odlučnost mogla da se poistoveti sa slovima ispisanim na koži, gde bi nam bio kraj.

Najdominantniji su svakako latinski citati i delovi menija kineskih restorana.

Često sam se pitao koliko ljudi šeta okolo sa natpisom na bicepsu "Piletina u slatko kiselom sosu", ubeđeni da im na ruci zapravo piše "hrabrost".

Muči me misao i ne mogu noćima da zaspim.

Kako bi izgledala latinska poslovice na kineskom. Da li je moguće prevesti?

To bi bila gotivna tetovaža, "Margaritas Ante Porcos u sečuan sosu".

Druga grupa su ljudi koji pokušavaju da naprave od sebe nešto što bi želeli da budu. To rade pisanjem motivacionih poruka sa flaše vode.

Možemo se verovatno složiti da je pisanje "Never Give Up" kao ključne reči na ključnoj kosti mnogo lakše od pravog neodustajanja.

To kad napišeš, onda sigurno ne odustaješ.

Da ne ispadne da serem, i ja po koži imam svakakve pizdarije koje mogu da izgledaju debilno. Na kraju krajeva, debilnost je u oku posmatrača.

Razmišljao sam koje bih reči ja napisao na nekom delu sebe.

To mi je palo na pamet pre par dana kad sam u teretani video ribu sa istetoviranim "DON'T STOP" iznad dupeta.

Navelo me na razmišljanje...

Trebalo bi, kao, da budemo komplikovana bića, a opet, tako jednostavno uputstvo za upotrebu - don't stop.

Razmišljao sam da bih mogao na donjem delu stomaka, onom ispod kog čestiti ljudi stegnu kajš i prebace stomak preko, da istetoviram "This is the first time this has happened to me." ili "Don't Start".

Da se ne bi neko zaletio i pljunuo me sa onim "šta te briga, svako ima pravo da nosi šta hoće", apsolutno se slažem.

Ovo što pišem je svakako samo u mojoj glavi, ne postoji nigde.

A valjda je već i jasno da sam grozna osoba.

Moj grad

Treba da prođem kroz svoj grad. Već dugo nisam tamo.
Uvek imam neku čudnu tremu dok se vozim prema tom gradu.
Uvek kad stignem u taj grad, shvatim da više nije moj.
Zapravo, prestao je da bude moj dok sam još živio u njemu.
Ljudi su postali čudni ili sam ja postao čudan. Ne znam tačno šta se desilo, ali sam počeo da se osećam kao stranac u svom gradu.
Odlučio sam da je bolje biti stranac u tuđem gradu.

Ali fale mi ljudi. Njima ću se javiti.

Čekaj...koji ljudi?

To nikad nije dobra ideja, svima se desio život i viđanje sa njima me samo sjebe još više.

Gomila kukanja koja se završava sa "a bole tebe kurac brate, tebi je lako, snaš'o si se".

Pa jebem mu mater, ako je tako lako, zašto se svi ne snađu?!

Uvek ista kukanja, uvek je neka borba, ne mogu to da slušam.
Radije ih pamtim kao mlade, pune energije i snova.

Možda sam otišao baš kad je trebalo.

Možda nikad više ne bi trebalo da se vratim.

Patim za nečim što više ne postoji.

Ili samo patim za tim godinama koje bi mi bile iste gde god da sam živio.
Koje su iste za svakoga ko ima dvadeset godina i boli ga kurac za sve.

Možda je sve ostalo isto, samo sam ja bliži kraju pa nešto serem.

Kao kad sretnješ bivšu koja je nekad bila super riba, a sad se raspada. Malo ti je teško da gledaš, sećaš se dobrih trenutaka i do jaja seksa, a ispred tebe stoji neki poluraspad.

Onda prođeš pored ogledala i vidiš da ni ti nisi bolji. Nema više onog zgodnog tipa...

Ako ga je ikad i bilo.

Karakter

Ok, čvrsto sam odlučio da se ne javljam nikome.
Ne javljaju se ni oni meni, ko nas jebe sve zajedno.

Put je bio štogod. Kao i uvek kada se masa vraća sa odmora, ja izaberem da idem na službeni put.

Iako mislim za sebe da sam do jaja pametan, moja dela pokazuju suprotno.
Možda ću morati da naučim da živim sa tim.

Ajde da pogledam kamere na granicama. U jbt, ovoliko ih nije bilo na putu ka tom delu Hrvatske još od '91. Ne idem tamo.
Probaću neki alternativni prelaz.

U ovom delu univerzuma, alternativni prelaz znači vožnja kroz neke vukojebine i gaženje vaskolike flore i faune na tom putu.

Uvek me iznenadi jugoslovenska arhitektura kasnog dvadesetog veka.
Toliko kuća sa rupama od metaka i granata.

Kako je moguće da je to još uvek tako posle toliko godina.
Kako ljudi mogu da grade novu kuću pored kuće koja je zapaljena u ratu.

Nikada neću razumeti ni one što pale ni one koji sa dozom fetišizma još uvek uživaju u tome da im to stoji u komšiluku.

Dolazim do graničnog prelaza. I ovde je gužva.

Zahvaljujući mojim sposobnostima da se "snađem" već neko vreme ne idem na prelaz za sve pasoše.

Na EU prelazu je bilo lakše, tridesetak minuta i prošao sam.

Dva muškarca iz druge kolone su izašli iz svojih vozila i počeli da se tuku.

Malo šta je tužno kao dva odrasla muškarca koja ne znaju da se biju.

Posle petominutnog,

– *Šta je bilo?*

– *Šta šta je bilo?*

počeli su da mlataraju rukama.

Niko nije bio pogođen, niko nije bio povređen.

Meni su izgledali kao da ih je napao roj pčela i da se brane.

Kakvo kurčenje bez pokrića.

Kako su odlučno izašli iz auta, očekivao sam neko UFC sranje ili barem nešto slično.

Stigao sam do stana, i znam dril.

Idem napolje da kupim vodu, sedam sati gledam Wolt i umrem gladan.

Zvoni mi telefon...Brat.

– *E matori gde si?*

– *Evo me, nešto radim. Ti?*

– *Evo blizu zgrade sam, idem kući.*

– *Aj zajebi kuću, ideš na piće sa matorim bratom.*

– *Ne seeri, do jaja.*

Poslao sam mu sliku i za dva minuta se nacrtao ispred mene.

Toliko o tome da se neću nikome javljati.

Kakav sam ja karakter.

Nepokolebljiv.

Samokontrola

Već sam pisao o karakteru....teški kurac.

Samokontrola sa druge strane. Tu sam crni pojas.
Baš znam da se kontrolišem.

(Ne znam da li sam nekad rekao, ali sarkazam je moj način preživljavanja)

Jedini tip samokontrole koji imam je da ne pijem. Prvo piće.
Ako popijem prvo piće, do kraja večeri me iznose k'o badnjak.

Isto je i sa svim ostalim stvarima.

Ali okolina nije tolerantna prema tome.

Kako se stopiti sa okolinom. Ok, kamuflaža, to znam, tu sam dobar.
Kamufliraću se u belog medveda i otići na tropsku plažu.

Tako izgleda kad ja hoću da se uklopim.

Sranje je neminovno.

- *Vi danas odlazite?*
- *Da, ja danas odlazim.*
- *Šteta. A da li planirate ponovo da dođete.*
- *Pa razmišljao sam, ali sam shvatio da ću morati barem neki organ da prodam da bih opet došao ovde.*
- *Hahaha, baš ste smešni.*
- *Nisam, baš sam realan.*
- *A hoćete opet doći u naš grad?*
- *Skoro svake nedelje sam u vašem gradu.*

– *Evo vam moj broj, ako želite da se vidimo.*

Jebem ti sve.

"Ako želimo da se vidimo"?

I šta sad?

– *Ne želimo da se vidimo. Ni vi ne želite da se vidimo. Šta ako u podrumu skupljam ženske uši u tegli?!*

Hteo sam da odgovorim, ali sam samo uzeo ceduljicu, nasmejao se i prijatno se zahvalio.

Majstor samokontrole.

Ili majstor propuštenih prilika.

Starija riba

- *E, juče sam prvi put bio sa dosta starijom ribom.*
- *Manijače. Šta znači dosta starija?*
- *Pa ono, baš je brate matora, 1988.*
- *Ma jebem ti ja baš mater bezobraznu.*
- *Što, a koje si ti?*
- *Ja sam malo stariji od te baš stare.*
- *Ahaha, ne seri...*

Imam osećaj da sam prebrzo došao u situaciju da razgovaram sa osobama kojima su baš stari ljudi oni koji su mlađi od mene.

U mojoj glavi sva ta dvehiljaditih godišta uskoro kreću u školu.

Ali ne, oni kao nešto rade.

Od kad deca rade? Kuda ide ovaj svet?

Nisu oni deca...

Nisam ni ja mlad.

Ljudi kojima sam držao časove sad imaju decu.

Ja sam sebi još uvek relativno retardiran i krajnje nezreo.

Ima još toliko stvari koje bih želeo da probam i da uradim. Većina njih nije u skladu sa mojim godinama, ali jebiga. Odrastanje pod sankcijama učini da si željan svega.

Lovim sebe kako po svetu kupujem figurice za koje nisam imao para kao klinac. Lovim modele patika iz devedesetih koje sam gledao u NBA.

Misle da sam hipster, a ja sam samo običan jadnik.

Hteo sam sebi da kupim kutiju Panini sličica i da sedim i lepim dok ne dobijem hemoroide.

Onda sam shvatio da je neka jebena nestašica sličica i da ne mogu da dozvolim da neki klinci nemaju jednu kesicu dok matori kreten kupuje celu kutiju. Posle sam skapirao da samo matori kreteni i kupuju cele kutije.

Matori neiživljeni bolidi koji nesvesno prave nove generacije istih. Zatvorena petlja.

Nemojte da kupujete kutije sličica.

Ne budite sebična stoka.

After

Nisam više isti kao pre. Osećam to. Osećam u svakom mišiću kad se probudim.

Osećam u želji koju imam da provodim vreme sa drugim ljudima.

Osećam u nezainteresovanosti prema nekim stvarima koje su mi bile jako važne u životu.

Najveći strah kad sam bio klinac je bio da ne umrem pre nego što jebem.

Sad je jedan od većih strahova da moram da uđem u tu vrstu odnosa.

Ali nije to toliki problem.

Žurke...

Afteri...

Afteri aftera...

Vreme učini da dođeš u poziciju da nisi više najmlađi u ekipi. Ima klinaca koji su sad tu.

Neumorni baš kakav si i ti bio nekad.

I hoće da se druže...

A ti si im nekako kul i zovu te da ideš sa njima.

Ok je da odbiješ četiri puta, ali peti moraš da odeš.

Kako se oporaviti?!

Ne zanima me gde idemo. Šta me briga.

Kad znam da idemo, pravim akcioni plan za oporavak u deset tačaka.

K'o Dejton jebote.

Danas je možda takav dan.

Bio sam na super pikniku i popio dva piva i 7 litara vode za ceo dan.

Dopao u sobu, istuširao se, i uvukao se u krevet.

– *Alo, obećao si. Prošli put si ispalio, rekao si da sledeći ideš sa nama sigurno.*

– *Ma nema frke. Idem.*

Kurac nema frke.

Samo frke i ima.

Imam tremu kao pred javni čas.

Imam još dva sata.

Lakše bi mi palo vađenje brisa iz uretre.

A možda i toga bude.

II.

Glava

Mentalno zdravlje, terapija, dijagnoza, borba sa sobom

16 godina kasnije

Ma ne bih ja opet maltretirao papir kao onomad kad sam bio bubuljičavi tinejdžer, al' jebiga, preporučila mi doktorka.

Mnogo sam stariji, imam mnogo manje kose i mnogo drugačije gledam na silikone sad kad su mi dostupni.

Sve je drugačije...ali bes...bes je isti. Još uvek mi isto idu na kurac ljudi, događaji, team buildinzi i ostala društveno korektna sranja.

Zašto nekome ko se ponaša kao kreten ne smem da kažem da je kreten?! To ga vređa, debeli nisu debeli, glupi nisu glupi, fašisti nisu fašisti itd.

Ali ajmo redom; doktorka...

Život u Sloveniji je jako lep, kad imaš para i kad si sasvim zdrav. Verovatno je isto i u Nigeriji. Svuda je super kad imaš kintu i kad si zdrav. Ali zaplet nastaje kad provališ da ti nešto fali. I tako, čudne misli me prate u laganom višedecenijskom kasu i konačno sam odlučio da to kažem svojoj doktorki.

"Pa vi hitno morate da razgovarate sa psihijatrom o tome, trebalo je još juče da krenete. Napisaću vam uput sa oznakom hitno!"

Uput sa oznakom hitno u ovom delu K&K monarhije je u mom slučaju značilo tačno dve godine čekanja da dođem na red.

I konačno, dočekao sam taj dan. Period laganog i nadasve kratkog čekanja je prošao kao sinusoida. Od -1 do +1, periodično. Nisam detaljno razmišljao kako da se roknem, ali je bilo dana kad mi ne bi bilo žao, da me neko drugi rokne.

Otišao sam u bolnicu i shvatio da ispred sebe nemam psihijatra nego kliničkog psihologa. Jako prijatna osoba koja je jako davno bila mlada.

Lepo smo se ispričali i ugotovili da je rešenje za moje izlive besa da postavim bokzersku vreću u podrum. Kaže da je glupo da me ukućani gledaju kako razbijam po kući i da bi šrapnel čaše mogao oštetiti nekoga, a ja nisam američki vojnik pa da mi se oprostí kolateralna šteta.

I rekla mi je još nešto... Rekla je da je savršeno normalno što stalno pizdim i što se sve teže kontrolišem.

Bio sam srećan što barem jedna osoba, povučena iz rezervnog sastava zbog očiglednog nedostatka radne snage i prelepog stanja u zdravlju, misli da sam normalan. Malo je takvih...

Pre nego što smo završili seansu i posle mog ispunjavanja nekog upitnika koji ima više od 300 pitanja (gde sam se kod stotog potpuno smorio i do kraja nasumično odgovarao) mi je rekla:

"Počnite da pišete. Imate zanimljiv tok misli. Pišite."

Evo doktorka, pišem.

Diši

Nisam veliki pobornik samokontrole, nekad jednostavno ne ide.
Ali kapiram da ne smem ni da budem seronja i da pucam pred onima koji nisu krivi.

Ko je uopšte kriv?

Ajde prvo da zamenim kriv terminom odgovoran.
Verovatno niko nije kriv, a odgovoran sam ja.

Tako već izgleda bolje.

Odgovoran sam verovatno zato što sam imao pogrešna očekivanja.
A očekivanja sam gradio na osnovu prethodnih iskustava i želja.

I to je izgleda zajebana kombinacija. Moje želje su da moja prethodna iskustva nisu tačna.

I onda je jasno šta sledi.

Kratkotrajna svađa racionalnog i emotivnog mene.
Kad sam naspavan, normalan i trezan, racionalni ja kida.

Ali...

Ako je bilo šta od tih faktora poremećeno, racionalni ja postaje pičkica i na scenu stupa emotivni ja.

A taj je debil.

Verovatno je slično sa većinom ljudi.

Taj emotivni ja je onaj najgori pijani lik što smara sve i na sve pristaje.

– *Idemo da trčimo?*

– *Može!*

– *Hoćeš da skačemo sa litice?*

– *Može!*

– *Se puknemo heroinom?*

– *Može!*

Dobro, preterujem, čak ni emotivni ja ne pristaje na trčanje u paru.

Čudna je ta kombinacija. Kad god sam hteo da ispadnem dobar, ispao sam relativno glup.

Verovatno su isto tako prolazili i oni što su želeli da budu dobri prema meni.

Da li ikad vidimo sebe kad smo govna prema drugima ili pravo da budemo povređeni čuvamo ljubomorno samo za sebe?

I zašto ja razmišljam o ovome u 4.17 AM?

Diši...

Dijagnoza

Stigla je. Znao sam da će doći, takav je običaj.

Da ne serem previše, nisam čekao rezultate biopsije, ali me svakako zanimalo.

O samoj dijagnozi neću pričati, koga to zanima. Ali opis... Opis je prilično kul.

„Nedostatke na strani emocionalnog razvoja nadoknađuje kognitivnim sposobnostima. Na taj način okolini prikazuje stabilnu osobu.“

Kamuflaža, braćo i sestre. Razvio sam sposobnost kamuflaže.
Nešto kao beli medved.

Naučio sam kako da se krećem, lovim i ne budem ulovljen. A sve to da bih sakrio svoje urođene i razvijene nedostatke.
Hvala ti, Darvine!

Moram priznati da mi je opis izmamio osmeh na lice.
Emotivni bogalj visokih kognitivnih sposobnosti.

Bolje to nego visoko emotivni kognitivni bogalj.
Meni ovo izgleda kao linija za CV.

Ali i da nije, kakav izbor imam?
Već sam pisao o "emotivnom sebi" kao o debilu, tako da sam negde i očekivao ovo.

Kako se to leči?

Možda mogu da denfujem svoje kognitivne sposobnosti, pa da budem emotivni i kognitivni bogalj?!

Bio bih idealni kandidat za političku funkciju, ali sam davno prestao da se ložim na to.

Da li su oni radili neke testove? Za dijagnoze su svakako zreli.

Druga opcija je da radim na svojim emocijama.

Da probam da smirim te demone.

Ko zna šta bih onda stvorio. Možda je bolje da ne idemo tamo.

Šta se promenilo posle čitanja dijagnoze?

Baš ništa.

Verovatno će mi dati neke tablete kako bih mogao da ignorišem u sebi taj glas koji nije adaptiran na trenutak u kojem živi.

Jebi se, Darvine!

Tišina

Tih 45 minuta imam za sebe, za svoja razmišljanja.
Četrdesetpet minuta autoputa i vakuuma.

Gde sam se zajebao?

Da li ima načina da se izvučem?

Kako da uposlim svoje misli, da ne bih morao da se suočavam sa svojim problemima?

I onda krenem kroz različite scenarije.

Ostavim sve i započnem novi život.

Da li bih i u novom životu ponavljao iste greške iz starog?

Već sam jednom krenuo na novo i ne izgleda dobro.

Možda ne treba da bežim od života, možda treba da pobegnem od sebe.

Kako se uopšte to radi?

Mogao bih da probam klasičnu varijantu, alkohol i droge. Jebe me to što ne volim vizuelni paket koji ide uz to.

Neću još da se raspadam po ulici i da me gledaju takvog.

Bolje da se raspadam iznutra, to niko ne vidi.

– E, zdravo, kako si?

– E, zdravo, super sam.

Tako je lako. Kako se pre nisam toga setio.

Izgleda da sve svoje sa sobom nosim.

Kad odem negde, raspakujem kofer i na nove police lepo poslažem stare greške.

Brižljivo ih gledam, nasmejem se i kažem sebi:

– *Ajmo još jedan krug.*

Izgleda da se ložim na to.

Mogao sam i neki bolji fetiš da izaberem.

Nećeš valjda kod psihijatra

- E brate gde si, sto godina nisi svraćao?
- E matori, evo. Trudim se da ne svraćam, a i kad svratim sam u stealth modu.
- Kako si, šta ima?
- Evo, nešto sam sjeban, tužan. Ti?
- Šta pričaš, što tužan? Da ti nije umrla keva?
- Koj' ti je kurac brate, što bi mi umrla keva, si ti bolestan?
- Pa ne, kažeš da si tužan. Muškarac si, to je ok ako ti umru keva ili ćale, a znam da sa ćaletom nisi nešto ok.
- Koji si ti jebeni Kromanjonac brate...
- Pa šta, tužan si k'o ribe kad gledaju Titanic, a? Si postao pederko neki?
- Ne znam, verovatno jesam. Oćeš da se kresnemo?
- Pu pu pu, nemoj meni te pederske fore, zajebi to. Pa šta ti je?
- Ne znam, treba da krenem kod psihijatra, pa da vidimo.
- Nećeš valjda brate kod psihijatra da ideš?
- Zašto?
- Pa matori nisi ti pičkica neka da sliniš tamo nekoj pederčini kako te ujak silovao.
- Mislim da možda nisam ja prvi koji bi trebalo da ode...
- Ajde, nije ti riknula keva, nemaš rak... Imaš rak?
- Nemam brate rak, koj' ti je kurac? Nije mi umrla keva, nemam rak, odjebi.
- Pa što onda ideš kod psihijatra??? Brate, zajebi to, treba da nađeš nešto da karaš.
- Kakav si ti retard brate...
- Hahahaha ... kidam, a?

Prošlo je manje od pola godine od tog razgovora.
Uvek ga se rado setim.

Još je Isus pravoslavicima zabranio da idu kod urologa, proktologa i psihijatra.
To su sve pederski pregledi.

Išao sam i ništa se nije desilo.
Čak mi ni muškarci nisu postali simpatičniji posle toga.

Opet isti broj.
Razmišljao sam da li da se javim.
Ajde, jebiga, znamo se...

– Halo.

– E matori, kakav si?

– E, znaš ono sranje što si pričao? Tuga?

– Da, znam.

– Brate, ne znam šta mi je. Ima dana kad bi samo plakao. Ne bih ustajao iz kreveta. Sve me boli a ništa me ne boli. Kapiraš?

– Zajebano. Da ti nije umrla keva?

– Daleko bilo skote poremećeni.

– Ok, ok, radim preventivni pregled. A da nemaš rak?

– E, a da se ti meni napušiš kurca? Nemam rak.

– Au brate, zajebano. Čestitam, postao si peder!

Živim u svetu bez iskrenih razgovora, okružen potrebama i moranjima.
Verovatno nisam jedini.

Sve zakopavamo duboko u sebi i sami sa sobom rešavamo izazove svojih tamnih strana.

A onda, odnekud osetimo potrebu da se otvorimo prema nekome pored koga se osećamo sigurno.

I onda postanemo pederi.

Koga sad

Kad ranim jutrom počnem da razmišljam o tome kako bih nekoga lišio života, shvatim da je vreme da malo porazmislim šta mi se tačno dešava u glavi.

Svi me nerviraju, na najmanju reč bih nekome skakao po lobanji.

Ali ne, nisam više takav. Sad sam novi ja. Miran. Pišem.

Počeo sam da analiziram odakle dolaze te ideje i nagoni.

Brzo sam shvatio...

Rame mi je sjebano i već dve nedelje nisam bio na treningu.

To mi je pored pisanja drugi filter koji oslobađa pritisak i dok oba rade, ekspres lonac ne bi trebalo da eksplodira.

Jedan nije radio.

Lonac je bio pred pucanjem.

Odlučio sam da uzmem lek protiv bolova i odem u teretanu.

Prijalo je.

Obe stvari su prijale.

Lekove protiv bolova je napravio bog.

Kapiram da mi nije ni trebalo da odem u teretanu, bio sam drogiran k'o Vulin, svakako bi mi bilo lepo.

No, nije mi bilo teško da se nateram da odem i da treniram.

Posle skoro dva sata, bio sam spreman da se vratim i ponudim svoje živce svojoj porodici kao sigurnu trampolinu po kojoj mogu da skaću...

Bez ozbiljnijih telesnih povreda.

Izgleda da postoje načini da prebrodimo krizu bez da ubijemo nekoga.

Pa to je sjajno.

Trebalo bi to podeliti sa drugima.

Izgleda da ima onih koji još uvek to nisu shvatili.

Nežnost

Već mesec dana je osećam. Dolazi u naletima, nije stalno prisutna.

Uglavnom je najavi neka oluja, neki čudan osećaj. Ali sad sam se već navikao.

Znam da prepoznam trenutak.

U ovom periodu života nema puno nežnosti, zato uživam u svakoj prilici.

Taj topli zagrljaj mi toliko prija.

Dugo se nisam tako osećao.

A bilo je teško, bilo je skoro neizdrživo.

Neko mi je rekao da ima nade. I istina je, ima. Ne smemo odustajati.

Toplina koju mi pružaju tablete protiv bolova na kojima sam poslednjih par nedelja su nešto najbolje što sam osetio u poslednje vreme.

Prosto se plašim da će bol prestati i da ću nastaviti da živim bez njih.

Moraću da lažem doktorku da se stanje pogoršalo.

Jebiga, svi odu da spavaju, a ja uzmem jednu žutu iz kutijice, malo vode i čekam udarac.

Možda sam se navukao. Nadam se da jesam.

Biti aktivni narkoman je jedna od stvari koje nisam baš probao u životu. Nije da mi je na bucket listi, ali tako se namestilo.

Kad je već tu, glupo je da se baci.

Predivno je kako glasovi iz okoline nestaju pod dejstvom opijata. Sve manje ih čujem, onda im se samo još usta malo pomeraju i lagano nestaju.

I snovi su najbolji. Dugo nisam imao takve snove.

Uvek su neke ribe i to me jako raduje.

Da sam znao da je ovako dobro, počeo bih još ranije.

Još par meseci pa ću ja da lomim kola drugima.

Osveta je moja!

Masaža

Otišao sam na masažu. Nije imalo više smisla trpeti bol i drogirati se.

Lažem, imalo je, ali jebiga, moram da budem odgovoran ili da barem tako izgledam...zbog dece.

Bol se polako pretvarala u prijatan osećaj i uživanje.

Kažu da je tako i pri analnom seksu, ali do odlaska u zatvor sam odlučio da ostanem na drugoj strani te aktivnosti.

- *Užasna su ti leđa!*
- *Ne preteruj, baš su dobra, redovno treniram.*
- *Zajebavaš se previše, sav si u čvorovima.*
- *Vidiš, i još guram. Neke samo jedan čvor sjebe.*
- *Samo se ti zajebavaj, ali nije ti pametno.*
- *Ok, nema frke. Kad mogu opet da počnem da treniram?*
- *Ti baš nikoga i ništa ne slušaš?*
- *Ne. Ignorišem samo stvari koje se odnose na moje zdravlje, ostalo je ok.*
- *A što to?*
- *Ovo je samo planirani deo dugotrajnog i bolnog samoubistva. Ne volim jednostavne stvari.*
- *Kakav si ti seronja!*
- *Jesam!*

Razgovor nije prijao koliko masaže, ali nisam ni otišao zbog razgovora.

Očekujem uslugu i odgovore na pitanja koja postavim. Ništa više od toga.

Nikakve životne škole me ne zanimaju.

Teško da ću sad da se menjam.

A i da se promenim, verovatno bi bilo na gore.

Zamišljam kako bi izgledalo kada bih počeo da se brinem o sebi.

Ne bi prošla dva dana, a već bi u celoj užoj i široj familiji bio proglašen za sebičnog skota.

„Samo na sebe misli.“

Crkni sirotinjo!

Zakazao sam još jednu masažu.

III.

Ljudi

Ljubav, prijateljstvo, gubitak, porodica

Da li je ljubav ili ATM?

Vreme pojede sve. Vreme razjebi planine, menja obale. Vreme menja čak i svemir. Odakle mi onda pravo da se ljutim na vreme što menja moje odnose sa ljudima?

Zašto mislim da sam važniji ili jači od svega toga?

Nema nikakvog smisla, pa opet svako od nas misli da će njegovo lepo osećanje trajati dovek. Prošla je bila onako, ali ovo, ovo je prava ljubav.

I onda, prvi put kad ti se to dešava, uživo pratiš raspad svojih ideala i emocija. Od hiljadu "volim te" na dan do možda jedne poruke ili pogleda punog prezira dnevno. Kad počneš da se raduješ pogledu iako je hladan kao pogled čuvara u Aušvicu, znaš da je prekasno da bilo šta pokušavaš.

Nemojte da se sekirate, i da ste probali pre, bilo bi prekasno. Uvek je prekasno spašavati nespasivo. Jedina izvesna stvar u životu je smrt. A nju ne treba spašavati, dovoljno je sposobna da se snađe sama.

Drugi put kad ti se dešava raspad emotivnog sistema i kad sebi govoriš "ok, prvi put sam učio, sad će biti sve bolje. Sada je zaista sve drugačije", već si u kurcu. Na sred okeana si i pričaš sebi kako ima nade ako budeš plivao u jednom smeru. Nema! Opusti se, razmišljaj o najboljim sisama u koje si zabio glavu ikad u životu i potoni. Borba je uzaludna.

Treći put je pravi. Sad je sigurno to to. Znam sve zamke, neću ispasti kreten opet. Kakav zajeb... Naravno da hoćeš. I uvek je isto. Bujica emocija, jedva čekaš da vidiš nekoga i to traje. Onda možeš par dana i da preživiš bez nekoga. A onda jedva čekaš da ne vidiš nekoga.

Onda sve pređe na operativni nivo. Šta treba iz prodavnice? Ko vozi decu?

Nije to ništa strašno, nemoj da se brineš. Mi samo sebe smatramo preozbiljno, a to je izvor svih zajeba. Mislimo da smo baš mi ti čija će romansa uspeti.

Nismo, nikad nećemo biti.

"Što pre prihvatiš da si mrtav, pre ćeš postati dobar vojnik".

Pismo bratu

Ima više od 20 godina od tog sranja.

I nikad se nisam suočio sa tim. Nikad i neću. Verujem da bi suočavanje sa tim bilo konačno opraštanje od tebe, a to je nešto što bih želeo da propustim.

Znaš, razmišljam šta bi bilo sa tobom. Na koju stranu bi tebe život osakatio. Koji faks bi završio? Da li bi ispao neka budaletina i narkos ili bi bio najveći car? Ili bi se samo stopio sa okolnim sivilom?

Kako bi se tebi desio život?

I zašto ti se nije desio?

Već više od dvadeset godina mi tu i tamo dođe u san taj dan kad sam imao poslednju priliku da te vidim.

Zakasnio sam zato što sam bio na pripremama za faks koji nikad nisam ni upisao. Kakav obrt.

A jebiga brate, šta sam mogao?! Pa ne možemo svaki dan da se ponašamo neodgovorno zato što će možda umreti neko koga volimo.

Mada to zvuči kao dobar izgovor za sve.

Naravno da sam se nadao da ćeš se izvući. Nadao sam se da ću se ja izvući.

I ono kad mi je bledunjava spodoba rekla na ulazu u školu

– E, jel si čuo? Isključili su ga!

– Ooo da ti jebem mater, pa nije on televizor da ga isključuju!!

Srećom bili su tu i neki trezveniji od mene, normalniji od bledunjavog, i njega spasili sigurne smrti, a mene robije.

Taj bes i tu nemoć verovatno nikad neću zaboraviti.

I naravno da nisam znao da se nosim sa tim. Kad imaš toliko godina i ne treba da znaš da se nosiš sa tim.

Kombinacija alkohola i tableta sa trouglicima je kratkotrajno pomagala... Pomagala pre svega da se ponašam kao kreten prema svima koji su me voleli i želeli da budu uz mene.

Nisam to shvatao.

Bio sam glup.

Mi koji smo ostali iz naše ekipe nikad više nismo seli zajedno. Nikad više nismo putovali zajedno. Nekako bez reči smo se dogovorili da bi to bila izdaja tebe.

A onda sam pre dve godine sreo većitog kandidata za muškarca. Izgleda da mu je kandidatura konačno prihvaćena. Izgledao je zadovoljno. Rekao je da dosta priča o nama sa svojim psihijatrom.

Znam da ovo ne pišem tebi, nisam toliko prolupao.

Pišem sebi. Pišem kako nikad ne bih zaboravio jutarnji bus posle koncerta na drugi kraj grada da bi pušili bajati džoint i vratili se nazad u centar u školu.

Kako nikad ne bih zaboravio moje spavanje na magistrali i beskrajno gledanje zvezda i ležanje na krovu.

Ceo svet je bio naš.

Nedostaješ.

Jednom

A šta se dešava kad je neko ok?

Kad je neko baš dobar? Toliko dobar, da ga vreme nije iskarilo. Toliko dobar, da dostojanstveno nosi svoj život.

Kako to vrednujemo?

Ima toliko budala i ljudi koji su se pokvarili i postali smrdljivi smradovi.

A onda ovo...

Ok je sve, sve kapiram, svako od nas ima ožiljke od svojih sranja i svojih životnih bitki.

Ali taman odlučim da budem govno i da je to jedini put i onda opet taj šamar.

Zar je moguće da baš nikad nisam u pravu?!

Kako sam završio osnovnu školu?

Moje procene su fascinantne.

Jednom ću morati da sednem i da verbalizujem sve to.

Takve stvari zaslužuju da budu rečene.

Jednom ću skupiti muda da kažem ono što mislim.

Lako je lajati o politici, poslu, svađati se sa paramecijumima. Lako je i pobiti se na ulici.

Otkopati malo svog ponosa, priznati greške i čestitati nekome ko se bori bolje od tebe... E to nije lako.

Naravno da niko nema veće probleme od mene.

Jebiga, dok ne dobijem leukemiju ili neku rakčinu, problemi koje imam su mi najveći na svetu.

Sebični retard (kao).

Onda ostanem sam sa sobom i malo razmislim. To sranje ima niveoe. Ja sad možda igram na ovom nivou, ali moram da imam respekt za igrače koji su prešli igricu. Sve drugo je jajarski.

Jednom ću zagrliti svakoga ko je veći car od mene.

Jednom, možda...

Ne brini, neće

- *Opet je režao na mene. Ali nije on takav, realno. Jako me voli i ja njega. Znam da me voli.*
- *Ma sve je to kul, ali pas ti je psihopata.*
- *Ne možeš tako da pričaš, ti ne razumeš.*
- *A da jebote, samo ti imaš psa. Kažem ti da nije zajebancija. Pitanje trenutka je kad će preći taj prag.*
- *Ne lupaj, neke granice se ne prelaze. Mada, sve češće reži. Kad god mi nešto nije po volji.*
- *A dobro, kapiram, ljubav je čudo, samo pazi. Bilo bi glupo da te stvarno ujede.*
- *Ne brini, neće.*

.....

- *E, znaš ono... Znaš koje sranje, ujeo me.*
- *Ne seri, pa jel si ok?*
- *Ne znam, baš je sjebano.*
- *Dobro, kapiram, a da se možda posavetuješ sa nekim? Uradi nešto jebote, uspavaj ga, vidiš da je lud.*
- *Ne mogu to da uradim, ti ne razumeš tu povezanost.*
- *Kako ne, pa imam psa, kapiram sve, ali ne bih trpeo da me grize...Mislim, verovatno ne bih.*
- *Ne, ne razumeš, nije on kriv.*
- *Nego ko je, keve ti? Uspavaj džukelu, jednog dana će ti pregristi vrat na spavanju.*
- *Možda si u pravu.*

.....

- *Ej, smirio se, sad je sve ok.*
- *Ma kurac moj je ok, lud je, samo čeka priliku. Namirisao je krv.*
- *Ma ti stalno nešto sereš.*
- *Dobro, to je tačno, ja stalno nešto serem, ali to nema nikakve veze sa ovim.*
- *Super je, ne moraš da brineš.*
- *Da znam, ne brinem, neće on. Samo mu dođe nekad tako.*
- *Nije više agresivan, samo ponekad reži.*

Koja je verovatnoća da neće?

Kako da znam kad treba da se odvojim od životinje koju volim?

Da li je pas od početka bio takav, samo niko nije primetio?

Da li je pas bio normalan, ali ga je nešto sjebalo kao i sve ostale?

Koliko mogu da režim kad sam sjeban?

Koliko mogu da grizem?

Kad bih ugrizao nekoga, da li bi me uspavali?

Teheran

Odlučio sam da prespavam u starom kraju. Obidem staru majku. Keva je car i to je proverena opcija za dobru klopnu i dosta piva.

Vozim se već hiljadu sati, prijaće mi alkohol, holesterol, nikotin i šetnja po starom kraju.

Vožnja ka tom kraju Beograda je nešto što sam preživljavao svaki dan, dugi niz godina.

Sve izgleda drugačije. A onda skretanje za naselje koje se iz nekog razloga vodi kao deo Beograda. Uvek je bilo daleko od toga.

To je možda i dobro.

Jebote na šta ovo liči...

Gde god je bila porodična kuća, nikla je zgrada sa 5 do 7 spratova i 742 stana od po 16 kvadrata. Miljaru automobila, bez naslućivanja trotoara.

Posetio sam razne zabiti naše planete, ovo je jedna od gorih.

Električni kablovi koji vise okolo ukazuju na stručnost osoblja koje se bavilo tim poslom i predskazuju skori kolaps lokalnog elektroenergetskog sistema, ali to je tema za jedan drugi blog.

Setio sam se sebe iz mladih dana, svoje osnovne škole, prvog poljupca u školskom dvorištu.

Kako se moj život razvija, kao da je prvi poljubac bio na silu, od strane domara...

Ali i to je tema za jedan drugi blog...

Ubrzo sam odustao od ideje da prošetam starim krajem. Dovoljno je razočarenja za jedan dan.

Zabod sa kevom uz preterano mnogo hrane, i taman dovoljno alkohola je bio odlična odluka.

Keva je car. Uspešno se mačuje sa tom zemljom i tim gradom i tim ljudima... i ne odustaje.

Shvatio sam još jednu dobru stvar. Oni narkomani koji su mi olupali kola u garaži su me izlečili.

Parkirao sam auto na parkingu ispred zgrade i nijednom nisam izašao na terasu da gledam da li je još uvek dole.

Popušio sam cigaru i otišao da legnem u svoj "momački" krevet.

Život još uvek zna da me iznenadi lepim večerima.

Dobro je.

Šta sad?

Ne znam šta smo.

Predaleko da bi bili bilo šta i preblizu da bi bili to što bi mogli da budemo.

Predivna aproksimacija Paulijeovog principa*.

Ima nešto divno u tebi, nešto što bi trebalo sakriti od drugih.
Verovatno i od mene.

A opet, toliko sam privučen, da ne znam kako da reagujem.

Gde su granice? Ko ih postavlja?

I zašto moja retardirana glava uopšte razmišlja na tu temu?

Šta bi bilo da su stvari drugačije?

To mi je jedna od omiljenih varijanti.

Svi razmišljamo o tome kako bi bilo do jaja da su stvari drugačije.
A šta ako drugačije stvari znače da nemam noge, ili da imam IQ2?

Da li bi mi onda bilo do jaja da su stvari drugačije.

Zamišljam sebe kako se vučem po podu, muda mi u prašini. A ti... Apsolutno očarana...

Kako da ne.

Stalno nešto kukam, a možda je sve savršeno pripremljeno za mene.

Kakav jebeni bolesnik...

Možda bolje nije moglo.

Ali ti...

Ti si nešto drugo.

Čak i da su stvari drugačije, za tebe bi bilo super.

Znam to.

*(Paulijev princip isključenja) je temeljni kvantnomehanički princip koji navodi da dva ili više identična fermiona (čestice sa polucelom spinom, poput elektrona) ne mogu istovremeno zauzimati isto kvantno stanje unutar jednog sistema.

Još malo

Skoro dvanaest godina smo zajedno.

U očima ti vidim da se bliži kraj.

Tek ponekad ti uspe da me pogledaš onim sjajnim pogledom kojim si me nekad svakodnevno dočekivala.

Zajebano je to. Voleo bih da mogu nekako da ti se zahvalim za sve te godine. Voleo bih da ti ostatak nekako ulepšam, ako je ikako moguće.

Poslednjih mesec dana te samo bockam nekim injekcijama i smaram te raznim tabletama.

Kupio sam ti hranu koju voliš.

Valjda da probam da se malo operem pred tobom što me poslednjih par godina nema toliko.

Ali dobro...

Svakako nikad nisi volela duge šetnje.

Nadam se da ti je život bio dobar.

Nadam se da sam ja bio dobar.

Znam i da ne čitaš mnogo blogova.

Posebno ne anonimne.

Kao i većina pasa.

Ali valjda sam morao nekako da izbacim ovu težinu iz sebe.

Gubio sam draga stvorenja u životu, ali nikad nisam osetio ovoliki strah zato što znam da neko odlazi.

Ne brini, ne želim da te otpišem pre vremena.

Verujem ja da mi imamo još dobrih dana, ali ovaj danas mi nekako teško pada.

Danas sam gledao snimke i slike.

Kakav kreten od psa.

Ne brini, ispoštovaću te i neću se opraštati od tebe na društvenim mrežama.

Znam da te nove tehnologije nikad nisu zanimale.

Ako sačekaš još koju godinu, izmisliće već neki av av translate, pa ćeš moći da pročitaš ovo.

Hvala ti što si jedna od retkih stalnih svetlih tačaka u mom životu.

Još uvek si tu, a već mi nedostaješ.

Volim te.

Nismo sami

- *Kako si?*
- *Dobro sam, konačno se osećam ok. Odlučio sam da ću udariti sebe u jaja svaki put kad probam da rešim sve probleme ovog sveta i od tada sam super. Ili me bole jaja.*
- *Nije na tebi da rešavaš probleme svih ljudi koje voliš.*
- *Znam, sve mi je jasno ali jebiga. To je proces.*
- *Moraš da pustiš, samo nemoj posle da si u onom fazonu "rekao sam vam, eto vam sad."*
- *Brate, nisam takav. Ne uzbuđuje me da šutiram ljude koji leže na zemlji. To je ćaci.*
- *Ok, drago mi je. A kako si?*
- *Brate, pitao si me pre tri minuta kako sam. Jesam star, ali takve stvari se ne menjaju baš toliko brzo. Još uvek sam ok.*
- *Ne, nemamo prilike da izblejimo i eto, sad koristim to.*
- *Pa nemamo, jebiga.*
- *Pratim to što radiš.*
- *Ne razumem.*
- *Čitam to što pišeš.*
- *Ne seri. Kako si provalio da sam ja?*
- *Znao sam od prvog posta, nisam hteo da ti kažem dok se ne vidimo.*

Lep je osećaj kad shvatiš da te neko poznaje.

Malo je zabrinjavajuće kad shvatiš da te je neko prepoznao u anonimnom blogu.

To je svakako obeležilo moj dan.

Potvrdilo se da je jedan od najvećih problema nedostatak ljudi sa kojima mogu da razgovaram.

To je verovatno i jedna od najvećih zamki pri odlasku iz svoje zemlje.

Možda se moja zemlja nekad oslobodi i možda nekad uspem da se vratim tamo, a da mi ne bude muka posle dva dana.

Ko zna...

Zanimljivo je kako možemo da se prepoznamo u nekim sitnicama, pogledima i razmišljanjima.

Još uvek ima naših. Možda smo tiši od ovih majmuna što vedre i oblače, ali nas ima.

Nismo sami.

IV.

Posao

Korporacija, klasna borba, birokratija, preduzetništvo

Mali preduzetnici

Ceo dan sastanci, pa onda poslovne večere, pa onda par sati spavanja pa opet. Život je prelepi trening za umiranje. I što sam bliži cilju, sve više me boli kurac za to.

- *Izvini, možeš da izadeš, nešto u vezi tvojih kola.*
- *Naravno, reci, šta je?*
- *Ovaj, zvali su sad iz policije, neko ti je razbio prozore u garaži, policija pravi uviđaj, pa bi trebalo da odeš tamo.*
- *Zajebavaš?*

Ok, da mi je neko razbio kola u mom gradu, mogao bih da razumem. Moja uska specijalnost je da idem na kurac ljudima i u tome sam jako dobar. Verovatno je i rođena majka par puta htela da mi razbije stakla na kolima. Ali ovo...pa ovde sam tako kratko. Zar sam toliko napredovao da mi je uspelo da nekoga toliko ispidim za jedan dan? Moram priznati da sam bio malo ponosan na sebe. I opet sam upao u zamku i pomislio da sam poseban. Da sam ja bitan.

- *Ma ne, ne zajebavam, upali neki narkomani u garažu i razlupali tri automobila.*

TRI!!!? U pičku materinu! Nisam poseban. Čak ni tu nisam poseban. Pa koji sam ja kurac?!

Odlučio sam da posle sastanka odem na mesto zločina gde su na rasvetljavanju slučaja radili lokalni Poaro i dva neka debilka u uniformama. Još kao mali sam naučio da su policajci neprijatelji i da sa njima nema razgovora. Srećom, ovi su znali maksimalno dve reči engleskog od kojih je jedna bila "OK". Panduri su svuda isti. Gospodari neznanja sa pištoljem i palicom.

Video sam svoj silovani auto pun stakla i malo mi je bilo gadno da proveravam šta su uzeli i da li su nešto uzeli. Ok, uzeli su mi cvike, kabl za telefon i verovatno

siću koju imam za parking, pranje kola i lažne prosjake na semaforima. Bio sam u pravu za cvike i kabl... Ostavili su pare.

Toliko truda, zajebavanja, rizika... i ostaviš kintu. Tih cca 60 evra u metalu je bilo najveće blago u tom autu. A nije bilo ni skriveno. Blejalo u vrećici u vratima... Kakvi jebeni debili.

Kapiram ja da te puca kriza i da si u frci i hoćeš što brže da završiš posao. Ali brate, daj malo fokusa. Najviše na svetu me nervira posao odrađen preko kurca.

Braćo narkomani, uozbiljite se.

Ovako nećete daleko dogurati.

Ovo je loša stavka u CV-ju.

Tata, ja sam direktor, jel da?

Tata vlasnik, sin debilko.
Nije ni za sport ni za knjigu.

A nije ni neki prelepi Apolon.
Da nije u kešu, drkanje bi bilo jedina opcija.
Ovako može da plati da ga vole, da plati da je zanimljiv, da plati prijatelje.

Ima i prave prijatelje. Druge sinove drugih tata.
Svi zajedno su sposobni kao prosečna daska, samo nisu toliko upotrebljivi.

To je nažalost realnost.

Ćalci su se prerušili iz komunista u kapitaliste, pokupili kajmak i seru po tamnici naroda.

Karađorđevi vise sa zidova, ne zna se ni gramatika ni motika.

Voleo bih da je neko snimio tranziciju sa Tita na Karađorđa.
Za tu brzinu je Bolt prava pičkica.

Nekako istovremeno je i Sveti Sava pobedio Vuka Karađžića i sve je otišlo u kurac.

A ovi sinovi porasli.

I jebem mu mater, moraju nešto da rade.

A šta drugo nego da budu direktori.

Obratite pažnju kako svakog mladog direktora prati jedan sposobni psihopata koga je tata postavio da vidi priču, pošto je i sam svestan da mu je sin kreten.

A sinove izjeda zavist. Kad legnu sami u svoj veliki krevet i kad se zavesa spusti, skapiraju da su razočaranje.

I to izjeda... tiho i polako.

Ali i treba, ko im jebe mater, nek se pojedu.
Pa i oni nas jebu svaki dan i koga boli kurac?!

Ne smemo ih sažaljevati. Pa ti pičkopaćenici barem imaju kintu za psihijatre, da tamo stenju i kukaju.

A mi? Šta mi da radimo?

Deremo se na žene i decu, pošto na njih ne smemo. Jebiga, kako da ostanemo bez posla.

Uvek nađemo neki egzistencijalni razlog da budemo pizde, to mi se sviđa.

Jedina borba je klasna borba.

Probudite se!

Mene su poslali iz štaba, ja ću vam pomoći

- *Dobar dan, ja sam vaš prevodilac za danas.*
- *Dobar dan. Ovo je prvi put da imam svog prevodioca.*
- *A znate, ovde ne pričaju engleski.*
- *Aha, dobro. Nema frke. Znači neću direktno pričati sa policijom nego sa vama, a vi onda sa njima.*
- *Hahahaha, da, tako nekako.*
- *Super, mrzim ih.*

Dolazi pandur, nasmeje se. Kaže nešto na ugrofinskom, ja ga gledam najglupljim pogledom koji sam mogao da izvadim iz svog arsenala pogleda. Idemo na sprat, tamo će mi postaviti par pitanja.

- *Nemojte ništa da brinete, brzo će biti gotovo.*
- *Da, znam, tako kažu i zubari.*
- *Hahaha, što ste vi danas dobro raspoloženi.*
- *Ma da, nisam mogao da smislim bolji provod za danas, pa eto, uživam.*

Ulazimo u kancelariju iz ranih šezdesetih godina prošlog veka. Miris SSSR-a se jasno oseća u svim porama zgrade.

Kako neko radi tamo a ne ubije se posle tri dana?

Tako što je pandur.

- *Evo, sad će da vam postave pitanja a vi morate da budete iskreni.*
- *Ok, a biblija?*
- *Kakva biblija?*
- *Pa da se zakunem i to. Bože, keve mi neću da lažem pandura.*

(Već lagano iznervirana, odgovara)

– *Nema biblije.*

– *Da li možete da potvrdite da niko od vaših prijatelja ili rodbine nije počinio zločin?*

Nešto me presekle. Zamislio sam koliko me mrze moja rodbina i prijatelji. Da li bi neko prešao toliki put da mi se najebe keve?

– *Paa, ne znam. Kapiram da nije, to su sve dobri ljudi (Nisu, šalim se. To su neki od najgorih ljudi koje sam upoznao). A da li to znači da su ih uhvatili, policija ima snimak?*

– *Ne, nemaju.*

– *Pa kako onda da potvrdim da nisu moji prijatelji i rodbina. Ne znate vi njih, na sve su spremni.*

– *Molim vas da se ne šalite, ostaćemo ovde ceo dan.*

I tako, pitanje za pitanjem. I opet kao na onom testu, počinjem nasumično da odgovaram, a kad lupim neku tešku glupost, tumač samo ponovi pitanje. Kada bi radila na sat, bila bi mi zahvalna, pošto smo zbog mog neodoljivog šarma ostali u stanici dva sata umesto pola sata... Nije radila na sat. Popizdela je.

Verovatno je najbolji momenat bio kad je pandur pročitao marku i model kola, prokomentarisao nešto i počeo da se smeje.

– *Šta je smešno?*

– *A, kaže da je to skup auto, da će popravka koštati mnogo.*

– *Uuu, super, drago mi je da sam mu ulepšao dan, recite mu da pozdravi mamu. (Nije prevela)*

Naravno da nisu uhvatili nikoga. Ni ja ne znam da li želim da ih uhvate.

Braća odradila kola za pajdo, jebiga, kriza.

Njihovo lice ne znam.

Znam lice pandura.

Bio je fin veći deo vremena. Ali je pandur.

Ne bi trebalo da budeš na sastanku, ti si...

Kako se nositi sa pripadnicima drugog plemena?

Kako biti pripadnik drugog plemena?

Kako trideset godina posle nasilja u porodici normalno otići na sastanak.

Bili smo super drugari. Malo smo popili, bili su tu još neki ljudi i nekako su nas ubedili da je onaj drugi jači, lepši, pametniji.

A ljudi to ne prime dobro. Ne želim da je neko bolji, jači i pametniji. Dokazaću da nije tako što ću da ga ubijem.

Čudnim spletom okolnosti, ni on nije pametniji od mene.

Pobićemo se pa šta bude.

I tako smo se potukli. Mislim, neki drugi su se tukli u naše ime.

Kad su oni počeli da se tuku bio sam star pet godina, a kad su završili, deset.

Meni je ta tuča bila malo čudna, zato što sam poznavao ljude na obe strane.

Izgledali su isto, pričali su isto.

Nisam shvatao razlike.

U kući sam imao pripadnike većine grupa koje su učestvovala u tuči. Nikad se nismo potukli na nedeljnom ručku.

Imao sam duple praznike i za mene je to bilo daleko od problema.

Trideset godina posle te tuče, nešto se probudilo.

Počelo je da se budi nešto što nije smelo.

Opet sa svih strana.

Opet se priča ko će koga da napadne.

A u proteklih 30 godina sam bio u svim dvorištima, kod svih komšija. Sa svojim imenom i prezimenom koja su mi data rođenjem.

Nisam ponosan na to što mi piše na pasošu, nisam ništa uradio da bih to zaslužio.

Samo sam se rodio tamo.

Da sam mogao da biram, ne bih to izabrao, ali to je neka druga tema.

Vidim da su ljudi jako ponosni na svoju nacionalnu pripadnost.

Posebno oni koji nemaju na šta drugo da budu ponosni u svojim malim životima.

Posle 30 godina, ameboidno stvorenje mi kaže: "Ti si Srbin, tebe ne mogu da vodim na sastanak".

Kako se postaviti prema tome?

Koja bi bila civilizovana reakcija?

Meni se čini da je teranje glupih nacionalista u kurac civilizacijska tekovina.

Sigurno jeste.

Paramecijume, ako ikad dođeš do ovog teksta, marš u kurac.

Vredan si

- *Zdravo, kako si?*
- *Ej, otkud ti? Super sam, vredno.*
- *Da vidim, imaš sutra predavanje sa našim prijateljem.*
- *Ok, to je i moj prijatelj.*
- *Kad si odlazio od nas, nadao si se da nećeš toliko putovati.*
- *To sam vama rekao, ali nije to bio razlog što sam otišao od vas. Kapiram da ti je to jasno, pametan si čovek.*

Kako da mu napišem da sam otišao od njih zato što su jebeni kreteni koji ne poštuju nikoga na svetu.

Kao da on ne zna.

Zna, frka im je da im ne uzmem posao.

Jebe mi se za njihov posao. Neka im ga.

Zanimljivo mi je kako se bivši prijatelji sete samo kada se osete ugroženim.

Da slučajno ne zapišam njihovu teritoriju.

Prvo, teritorija nije njihova i drugo, dovoljno sam slobodan da mogu da biram gde ću da pišam.

Lep je osećaj kad nikome ne duguješ ništa i niko te ne stiska za jaja.

Taj osećaj slobode je nešto što vi nikada nećete moći da osetite.

Dužni ste i jadni.

A znam sve...

I ko se šta sa kim dogovarao i ko je nameštao koje tendere.

I ko je sve na platnom spisku i kako se dobijaju projekti.

Kada sam odlazio iz Srbije, bežao sam od tog sranja.

Onda sam došao u civilizovanu Evropu i shvatio da su podjednako jadni i bedni po tom pitanju kao i mi.

Fer javne nabavke...

Pa koga vi zajebavate?!

Sve u svemu, da, imam predavanje i baš me jako zbole ako imate problem sa tim.

Vredan sam i uživam u tome.

Pozdravite vašu mamu.

Nesposoban

Uvek sam imao razumevanja za drugačije kulture i nikad razumevanja za nekulturu.

Ono što poslednjih godina pokušavam da shvatim je kako se treba ponašati prema ljudima na poziciji koji nedostatak domenskog znanja pokušavaju da zamaskiraju svojim položajem.

Prebacivanje odgovornosti na podređene i mlađe članove kolektiva je jedan od manevara koji ova vrsta stvorenja koristi kako bi sakrila svoje neznanje.

I to uglavnom radi. Mladi vole kad dobiju priliku i nemaju pojma da su je dobili samo da bi sačuvali dupe glodara na vrhu.

Nisam više mlad, ali sam bio u sličnoj situaciji ovih dana.

Znao sam za zamku i jasno sam definisao šta je moja odgovornost.

Homo nekompetetus je prihvatio.

Imao sam kratkotrajnu unutrašnju raspravu, jednostavno ne volim da gubim poslove, ali mi je dojadilo da vučem na leđima nekoga ko gaji neznanje a još je nadmen i bezobrazan.

Odlučio sam da ne reagujem na jasne nedostatke koje sam video u pripremi.

Naravno, sve što je gospodin rekao da će uraditi je ostalo neurađeno.

Na kraju je probao, dan pred predaju dokumenata da "da priliku najmlađem članu ekipe da preuzme leadersku poziciju na projektu".

I to sam nekako znao, pa sam pre toga razgovarao sa najmlađim članom ekipe i rekao mu da to nikako ne uradi.

Sad gledamo kako se davi čovek koga smo toliko puta izvlačili iz vode.

Jebiga, do sad je mogao i da nauči da pliva.

Dosta je bilo.

Uveren sam da ljudima treba dati priliku da nauče.

Ako pokažu da nisu za to, ne treba ih vući sa sobom.

Ima toliko lepih stvari u životu, neka se bave nečim drugim.

Nadam se da je ovo poslednji put da sam morao da se zajebavam sa ovom budalom.

Ne brinem ja, ima ih dosta.

Logor

- *Ovaj logor je sranje.*
- *Svaki logor je sranje.*
- *Ne, ovaj je baš sranje, ne poštuju nas, tuku nas svaki dan. Seru i pišaju po nama.*
- *Istina. Šta planiraš?*
- *Planiram da zamenim logor.*
- *Zvuči kao dobra ideja jebote, kako to misliš da uradiš?*
- *Imam ponudu da me premeste u drugi logor.*
- *Ne seri, pa do jaja.*
- *Ne znam, moram da razmislim.*
- *Da razmisliš?! Ako moraš da razmisliš, to znači da nemaš mogućnost razmišljanja!*
- *Šta to znači?*
- *Da si glup k'o kurac, eto šta znači! Zašto bi morao da razmisliš?*
- *Onaj drugi logor je na kraju grada, a i tamo nikoga ne poznajem.*
- *Ali to je onaj u kome ne tuku i gde ne ponižavaju.*
- *Ma da.*
- *Šta mada? Debilu raspali! Idi odmah ako imaš priliku.*
- *Nije to to. Ja čekam onaj treći. Znaš onaj što ima baštu u kojoj je ona kućica za ptice i žuti pas?*
- *Jebale te i ptice i pas. Crkni ovde.*

Znam, svi imamo minimum para za koji bi prešli negde da radimo.

Imamo li minimum dostojanstva zbog kojeg ne bi ostali u nekom kolektivu?

Kad je to dostojanstvo prestalo da bude važno?

Sendviči očigledno nisu jednodimenzionalni. Svi nešto moramo.

Jedina konstanta je kukanje. Hteli bi da se nešto promeni, ali ne bi hteli da menjamo. Ako bi neko mogao da nas dovede na gotovo, to bi bilo sjajno.

Nisam siguran da svet tako funkcioniše.

Nekad moraš da prihvatiš nešto manje da bi mogao da ideš napred.

Bilo mi je žao nekih ljudi, mislio sam da su žrtve.

Sada znam da jesu.

Žrtve svojih odluka.

Team building

Dolazi sezona nasilnih druženja.

Dan ili dva kada svi oni što se mrze iza leđa glume da su baš srećni na raftingu u Pičkovcu.

Nikad bolja ekipa. Svi su tu zato što baš žele.

To je jedna od manifestacija koju sa širokim osmehom i u širokom luku zaobilazim...Tradicionalno.

Ne zato što su svi ljudi loši, ali sve preko pet osoba je za mene skup visokog rizika.

Možda ove godine i odem na neki. Moram dati šansu ljudima da me razočaraju.

Idealan team building za mene je zatvaranje u kancelariju sa još troje ili četvoro, alkohol, pica i bindžovanje the Office.

Moraću da kandidujem svoju ideju za neki od sledećih.

Do tad, gledam poplavu postova na LinkedIn-u o tome kako su svi kul i kako imaju pravi life-work balans i kako je baš super što rade u toj firmi.

I onda ide repostovanje kao po komandi. Ko to ne uradi najebao je. Odmah zovu ovi iz HR (ne mislim na Hrvate).

Vlasnik jedne firme za koju sam radio je prešao igricu. On je vodio celu firmu u voćnjak da mu beru neka sranja koja je posadio.

Žao mi je što nikad nisam otišao. Gledanje gomile IT stručnjaka oslobođenih od fizičkog, kako beru voće, verovatno bi bila jedna od grotesknijih stvari koje sam video u životu. Absolute cinema...

Malo me jebe što mi je ekipa sa kojom sad radim dosta kul.

I realno, zablejao bih sa njima.

Možda pokleknem pod pritiskom kompanijskih druženja i odem.

Valjda uvek mogu da pobegnem ako krene po zlu.

A možda se samo plašim sebe u takvim situacijama.

V.

Put

Putovanja, avanture, susreti u pokretu

Opelo za mozak

Jahta, velika jahta. More neko, jebem li ga koje. Ja, visok, mišićav, preplanuo, gledam oko sebe to beskrajno plavetnilo, spaja se sa nebom na sve četiri strane i do jaja je, mnogo je do jaja. Pogledam sa strane, neke cice se mažu onim zaštitnim kremama za sunčanje i šire oko sebe onaj divno napaljivi miris kokosa. Mmmmmm... More, ribe, kokos, jahta, nebo....

ZVRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRR.....

Jebeni budilnik!

Opet taj smrdljivi zlotvor. Kako da mu pobegnem? Zatvaram oči na silu, svom snagom da uhvatim barem još jedan talas, barem da osetim mrvu onog kokosa, da krajičkom oka vidim to golo žensko telo. Krišom otvaram desno oko i baš tim krajičkom koji je bio namenjen gledanju u boginje seksa ugledam BABU!!!

Aaaaaaaa! Šta je bre? Koj' ćeš ti bre ovde čoveče?! Da li su normalni ti matori ljudi? Šta hoće od nas? Zašto nam upadaju u sobe i zajedno sa budilnikom teraju one divne bludnice iz naših glava?

Ok, ok, shvatio sam. Sat, baba, vreme je da ustanem. Trebalo bi da idem negde, ali ne sećam se tačno gde. Možda se ne sećam zato što sam se sinoć odrao od alkohola, a možda me samo boli dupe za to što treba da uradim. Ma setio bih se valjda da sam se napio.

Nekako sam se doteturao do terase. Čkiljim onako kako može da čkilji samo onaj ko nije siguran da li se sinoć napio ili ga jednostavno boli kurac za obaveze. Opet isto. Stalno isto. Isti automobili parkirani ispod terase, komšija sluša istu kretensku muziku, vreme je opet isto. Ovde je vreme uvek isto. Čak i kad je toplo i naizgled lepo vreme, ovde je u stvari nevreme. U ovoj smrdljivoj zemlji, uvek je nevreme.

Pokušavam da otkrijem tajnu današnjeg dana, uzimam telefon i kopam po svojoj skorijoj prošlosti. Poruke. Gomila poruka. Ja u stvari ne znam ko je polovina tih nesrećnica i odakle im moj broj i odakle one meni i šta li sam ih lagao? Ma, nije ni bitno. Saznao sam šta mi je zadatak za danas. Vojska. Opet ti degenerisani smarači.

Da li su oni svesni da ću ja da sklopim dil sa najvećim neprijateljem otačastva i da ću da se napijem sa njim i da me boli dupe za otadžbinu. Zna to i otadžbina, siguran sam, al' eto, opet me uporno zove. Mora da joj je mnogo teško. Odlučio sam da se danas obračunam sa otadžbinom. Otići ću tamo i reći ću joj da me ne zanima. Što je ulazila u frku ako ne može sama da se brani? Sad ja treba da vadim kestenje iz vatre?

Shvatio sam da bi trebalo da se umijem, barem malo pre nego što odem kod otadžbine koja me pozvala. Shvatio sam da je onaj momak iz sna u stvari bradato, dlakavo, nadrkano stvorenje, ili je bar takav neki lik blejao u ogledalu dok sam prao zube.

Obukao sam svečano odelo za razgovor sa otadžbinom, patike, iscepane farmerke i isprani duks. Dogegao sam se mrzovoljno do autobusa koji mi je naravno pobegao ispred nosa. Odlučio sam da sednem, zapalim pljugu i da razmislim o svojoj budućnosti. Negde na pola pljuge i pola budućnosti pojavio se bus.

Pobedio sam u okršaju za mesto sa nekim dedom i bilo mi je drago. Konačno sam se osetio kao pobednik, posle toliko vremena. Ova pobeda nad zlim penzionerom mi je ulila snagu i samopouzdanje. Oni su žilavi, a ja sam ih pobedio. Ja sam car.

Vojni odsek.

Divno, ulazim u smrdljivu zgradurinu gde me dočekuje smrdljivi portir i govori mi na koji smrdljivi sprat treba da odem. Učinilo mi se po prvi put da razumem zašto je otadžbina toliko nadrkana. Verovatno je skapirala ko sve radi za nju i popizdela.

Došao je red i na mene. Konačno ulazim. Zid, geografska karta neke zemlje koja je nekad bila naša, ili nije, više se i ne sećam, i smrad. Smrdeo je dim loših cigara i memla. Ljudi koji su radili tamo, mislim na brkatu babu, ćelavog drkadžiju i pedera, izgleda nisu voleli vazduh. Iskreno, mislim da ni vazduh nije njih voleo.

Jedva sam ubedio ovu tročlanu komisiju da sam student i da neću u vojsku. Izgleda da ne ličim na akademca. Boli me baš dupe na šta ja njima ličim, bitno je da su oni sredili kod otadžbine neki luft za mene.

E, otadžbino, i ti si mi neki kurac, kad svaki kreten može da te izradi. Ponosno sam napustio zgradu. Zapalio sam pljugu čim sam izašao napolje i rešio da se odvalim od alkohola da bih zaboravio na ove memljive ljude. Sećanje na njih bi me činilo depresivnim.

U stvari sva sećanja me čine depresivnim. To ćemo sve da sredimo uz malo dobre rakije.

Vraćam se nazad. Nazad babi, nazad autobusu, nazad istim kolima, nazad komšinoj muzici, nazad vremenu koje je stalo, još onomad kada je odlučilo da postane nevreme.

Autobus je bio do jaja

Da ne ostajem dužan, nije lepo.

Vožnja autobusom je bila super. Baš kao i u gimnaziji.

Zapravo je bilo dosta skroz ok ljudi. Nikakve mirisne senzacije kojih sam se pribojavao.

Najveći udar su bile generacijske razlike.

Gomila klinaca koji su sa slušalicama u ušima mrdali glavom (svako za sebe). I druga grupa koja je u slično vreme kad i ja išla autobusom na ekskurzije.

Oni koji su očijukali i tad, to su radili i sad.

Smešno je kad mi matori lovimo poglede, ali pošto su klinci zauzeti virtualnim svetom, neko mora i to da radi.

Mi smo bili relativno jadni, a vrhunac tehnologije je bio džek za diskmen za dva izlaza sa slušalice.

Pre toga je svako imao po jednu u uvetu i mlatili smo glavama kao debili.

Kad bi nas videla ova deca iz današnjeg autobusa, verovatno bi pobegla.

Imao sam priliku da gledam okolo, bez prevelikog fokusa na dešavanja u saobraćaju, to je bilo olakšavajuće.

Lepih krajolika je bilo.

Imao sam priliku i da radim, ali ta prilika mi se ponavlja barem šest dana nedeljno, tako da i nije vredna pomena.

Uspeo sam i da nađem društvo. Ne tako mlada išarana metalka i njena ne tako mlada fensi sestra.

Volim kontraste u porodicama.

To uglavnom znači ili da su roditelji bili liberalni zbog svojih ubedenja ili da su bili liberalni zbog alkoholizma.

U svakom slučaju, one su imale slobodu da odrastaju kako hoće i to je kul.

Put je trajao samo dva sata duže nego kolima. I to je kul.

Nije bilo Žikine dinastije i nisu puštali stranje muziku.

Koliki sam snob postao.

Vreme i životni uslovi su me potpuno iskarili.

Očekivao sam da ću u autobusu naići na gomilu orka koji idu da siluju malog Froda sa dlakavim stopalima.

A ono sve normalni ljudi.

Jebote, kakav sam moron.

Šakali

– Šta je bre ovo?

– Ma ništa, to su šakali.

– A, šakali, kul.

Odreagovao sam kao da sam išao sa šakalima u osnovnu školu. Mada, kad se setim svoje osnovne i pogledam slike, možda i jesam.

U tom trenutku je bilo bitno samo da ne ispadnem pizda. Ne pred njom.

Tako nadržkana, hiljadu puta slomljena, a opet divna.

I šta, da se predam šakalima? Opet?

Nemate šanse šakali, palite.

Sve je ostalo tako jasno zapisano u nekoj od malobrojnih brazdi moje sive mase. Veče, nebo na kom su se skupile sve moguće zvezde da gledaju moj boj sa šakalima, ona na pola puta između ko zna kojih svetova i jedan mentol. Osetio sam se kao glavni junak. Dobar osećaj, želeo sam da traje.

Ubrzo sam saznao da sam sporedna uloga. Ni to nije slaba opcija u dobrom filmu.

A ovaj je bio najbolji. Takve stvari se pamte.

Opet se vraćam na ono, kad bude došlo vreme da platimo, pa da idemo polako, šta će mi prolaziti kroz glavu?

Voleo bih da to budu neke gotivne slike.

Da li uopšte ima slika?

Šta ako to romantizujem?

Šta ako me razmaže neki kamion na autoputu, a ja nemam vremena da još jednom provrtim taj film kroz glavu?

Snimili su nastavke svakakvih usranih filmova.
Kako se niko nije setio da snimi nastavak ovog?

Jugosloveni

Sirotinja je kao beli luk, izlazi kroz pore.

Nema te žvake ili paste koja je može sakriti.

I to se tako dobro vidi kad napustimo svoj region.

Čim odemo negde, gde se u poslednjih trideset godina živelo, a ne samo gledalo preko plotu i razmatralo ko će koga da napadne, počinju da isplivavaju na površinu naša prava lica.

Na neku čudnu foru mi je to jako simpatično. Šta nas fascinira.

Jebo more, hranu, prelepe žene svih boja i oblika. Daj supermarket.

Vidi šta sve ovde ima!

Šarenih bombona, 74 vrste toalet papira. Pa ovi znaju da žive jebo te bog.

Žive lagano, niko se ne dere, ili se svi deru, pa ne primetiš, piju vino i grickaju neku hranu po celi dan.

Smeškaju se, slušaju muziku...

Ali kao da ništa od toga ne primetimo dok ne uđemo u prodavnicu.

Ima jastog sveže zarobljen i vezan, jebem li ga, valjda da ne bi digao klešta na sebe. A ima i zaleđen iz Kanade.

To čini život lepim.

Jebo Diznilend, daj ovoga. Daj svega.

Kupujem kao da ću ostati da živim ovde i to barem još sto godina.

E, a mi mislimo da će nas neko da napadne. Pa ko bi nas napadao?!

Ok, kapiram, nama Srbima fali more da bi bili iskulirani. Ali što su Hrvati toliko nadržkani?

Oni bi isto ovako mogli da žive. A i u fudbalu su dobri skoro kao i ovi ovde.

Ili je to ipak nogomet.

Dok

- *Mogu ja da te pokupim sutra.*
- *Može, super, onda ja večeras krećem.*
- *Ok.*
- *A gde me kupiš?*
- *Tamo na doku.*
- *Ok.*
- *Ali moramo da krenemo ranije pošto ja kuvam.*
- *Nema frke.*

Pretpostavio sam da postoji samo jedan dok.

Upeklo je od jutra i odlučio sam da idem taksijem do tamo. Uneo sam lokaciju doka i kada smo stigli na destinaciju, shvatio sam da nema nikakvog doka.

Pogledao sam nizvodno i na nekih 600 metara od mene je bilo nešto što liči na dok. Odlučio sam da se prošetam.

Kada sam stigao, shvatio sam da nije pravi. Uneo sam istu lokaciju u drugu aplikaciju i vodila me skroz na drugu stranu.

Ajde, šta mi teško da prošetam još malo.

Stigao sam do sledećeg i shvatio da nije ni to.

Jebem ti sve veštačke inteligencije i navigacije ovog sveta!

Odlučio sam se za stari dobri poziv.

- *E, nemam pojma gde je to. Šetam se okolo kao kreten.*

– *A videćeš veliki sivi brod, ja ću doći pored. Zaključana je kapija, ovo je šifra. Samo molim te zaključaj nazad.*

– *Dogovoreno.*

Konačno sam rešio prvu zagonetku za danas. Osetio sam se kao neka socko verzija Super Maria, samo sam zgutao pogrešne pečurke.

– *Zdravo, upadaj.*

– *Zdravo, jedva našoh ovo. Lep brodić.*

– *Aha, nov je.*

– *Nisam znao da Brabus radi i glisere.*

– *Aha.*

– *Super izgleda.*

– *E, ajde sedi ovde i vozi, ja moram nešto da sredim pozadi. Samo prodi između ona dva stuba.*

– *Da, nekako sam pretpostavio da ne treba da se zaletim u stub, hvala.*

Moje kapetanstvo na nečemu što se zove speedboat je trajalo desetak minuta.

– *E, a imaš ti dozvolu za gliser?*

– *Nemam, ali je možda trebalo da me pitaš malo ranije.*

– *A jebiga, pretpostavio sam da imaš.*

– *Ma jok, ali nisam hteo da propustim priliku da probam.*

– *Sreća da nismo naleteli na policiju. Moraš da nabaviš to, super je...*

Svašta sam morao u životu. Jedna od retkih stvari koje nisam morao da imam je ispit za gliser.

Imao sam preča posla. Na primer deljenje paštete sa ukućanima.

Ali možda se odlučim za još jednu školu.

Lep je osećaj.

VI.

Deca

Roditeljstvo, fudbal, škola, preživljavanje

Hoću

- *Hoću da jedem vafle.*
- *Ajde da nađemo neko normalno mesto za vafle, ove stoje ovde još od ulaska u EU.*
- *Neee, hoću vafle.*
- *Dobro brate, kapiram, vafle... Idemo da tražimo vafle. Lov na vafle može da počne!!!*

Nigde u ovom gradu nemaju jebene vafle.

liii, evo ih. Sa šećerom, čokoladom, voćem, sladoledom, sa pičkama materinama...

- *Evo ih! Koju ćeš?*
- *Te nisu dobre!*
- *Kako bre nisu? Do jaja su.*
- *Ne, to nisu prave.*
- *Nego kakve su, keve ti?*
- *Moraju da budu sa onim ravnim, ne sa okruglim.*
- *Jebeš me malo, a?*
- *Ne, te nisu dobre.*

- *Hoću vafle, hoću vafle, hoću vafle!*
- *Ajde ovako, ako ne iskuliraš sa tim "hoću vafle", do kraja života ću te držati u mračnom podrumu. Vidiš da tražimo.*

- *Šta je ovo?*
- *Hot dog, tražimo vafle, fokusiraj se.*

- *Hoću hot dog!*
- *A vafle?*
- *Neću vafle, hoću hot dog!*
- *Ok, to je super, ove imaju hot dog.*
- *Koji ćeš.*
- *Ovaj, samo sa kečapom.*
- *Samo sa kečapom stižeee!*

- *Neću taaakaav! Ovo je mini!*
- *Šta?!*
- *Nije dobar, ovaj je mini.*
- *Dobro, i? Kifla, viršla i kečap. Nemoj da me zajebavaš.*
- *Neću ovo da jedem!*

Ne želim da pišem šta mi je sve prošlo kroz glavu i koliko godina robije svako od tih dela nosi sa sobom.

Čak i samo pisanje o tome bi verovatno bilo krivično delo.

Nekad se divim sebi koliki prag tolerancije sam izgradio.

Ili sam toliko anestetiziran i znam da je kraj sve bliži, pa mi to vrati osmeh na lice.

Verovatno je to.

Pakao roditeljstva

Razne stvari plaše roditelja.

Bolest, padanje na glavu, saobraćaj, pedofili i koju će muziku dete slušati.

Ništa me ne plaši kao druženje sa drugim roditeljima.

Paklene grupe na socijalnim mrežama izbegavam tako što se sam isključim iz njih.

Jednom do dva puta godišnje odem na neko piće ili druženje sa drugim roditeljima.

Uvek boli.

Dok ih slušam, nabio bih sebi olovke u oči i uši. Da bol bude fizički.

Fizički bol je podnošljiv. Roditelji koji pričaju o svojoj deci nisu.

Danas sam imao takvo iskustvo. Čekao sam klinca i nisam mogao da izbegnem kafu sa ostalim roditeljima.

Radije bih išao na pregled prostate svaki dan...

Mada, to bih mogao da počnem da koristim kao izgovor:

- *Hoćeš na kafu sa nama? Nikad ne ideš.*
- *E, baš bih voleo, ali moram da idem da mi doktor gura prst u dupe, jebiga.*
- *Pa ovo ti je treći put ove nedelje.*
- *Jebiga, zdravlje je na prvom mestu.*

Čije je dete najbrilijantnije i koliko su vaspitači glupi. A onda ima onaj jedan mali koji maltretira sve.

- *Mislim da treba da se organizuju i da ga iznabadaju.*
- *Ne, ja sam našem rekla da ne sme da vraća.*
- *Pravite pizdu od deteta.*
- *A ne, ne sme da bude divljak.*
- *Onda neka trpi. Ja sam našem rekao da ću ja da ga polomim ako sledeći put ne vrati.*
- *O bože...*
- *Da, dobio je jasne instrukcije. Probaj da se skloniš, ako ne ide udari tako da zapamti.*
- *Kakvi varvari.*
- *A jebiga, takvi smo mi divljaci sa juga.*

Usred debate sam shvatio da ja ne znam ime nikoga od njih.

Skoro dva sata slušanja kako bi trebalo da bude.

I svi znaju sve. Ko je dobio kakav poklon, gde se ide na izlet za šest meseci.

Ja nemam pojma... Osetio sam se kao neodgovorni roditelj.

Ali kapiram da bi mi klinac rekao da želi negde da ide.

Ili da svi ostali idu negde.

Ako ne zna da kaže...

Jebiga, propustiće.

Momci, ovo je sranje

Vikend, vožnja tri sata do utakmice, dva sata utakmica i tri sata nazad. A tamo, mučenje mačke. Paraolimpijski protiv olimpijskog tima.

Mučno je bilo gledati ih.

Sad, nisam ja ništa bolji, ali ja nikad nisam imao ambicija u sportu. Ovi ih imaju.

Mislim da je jako bitno da čovek razume da mora da se trudi da bi dobio nešto što želi.

Mislim da je jako bitno da mlad čovek to shvati što pre.

Dao sam sebi za pravo da kažem šta mislim.

– *Momci, ovo je bilo sramotno. Mi se drkamo i vozimo vas vikend za vikendom, a vas mrzi da trčite. Nije strašno da izgubite, strašno je da vas boli kurac.*

– *Nemoj tako, oni su deca.*

– *Oni su deca sa ambicijom da postanu profesionalci.*

– *Pa da, ali to je samo sport.*

– *Ne pričam o jebenom sportu. Ako se ne trudiš, nećeš uspeti.*

– *Ne možeš tako sa decom.*

Najbolje od svega je što mi mislimo da na taj način štitimo decu. A mi zapravo pravimo debile od njih.

Dvadeset ekipa na turniru i svi dobiju medalje. Sere mi se od toga.

Igrom slučaja vozio sam dva momka kući sa utakmice.

Posle pola sata ćutanja su počeli da pričaju. Nije bilo ok, mogli bismo da se više fokusiramo na to.

Počeli su da traže greške u svojoj igri i da pričaju šta bi moglo bolje i kako će na sledećoj utakmici probati da isprave to.

Deca nisu bolidi.

Dobronamerna kritika nije pogrešna.

Ne možemo hvaliti nezalaganje. Ne pričam o sportu, generalno u životu.

Kako da kažem klincu "bravo što te boli kurac za sve"?

Možda sam jebeni kromanjonac, ali od nekih principa neću odustati.

Ako nešto želiš, pokaži da želiš, a ja ću se potruditi da imaš najbolje uslove za to.

Ako ne želiš, nemoj da me smaraš da se zajebavam sa tim.

I tako, sad čekam socijalnu službu da mi otme decu.

Turnir

Klinci su imali turnir u fudbalu. Nekako mi uvek zapadne da vozim više od jednog deteta.

To me nikad ne smara, oni su super i lepo pričamo.

Malo im serem, malo se zajebavamo, ali je rezultat svakako u plusu.

Raduje me što mi ispričaju većinu pizdarija koje su pravili.

Davno sam se sa svojim dogovorio par jednostavnih stvari:

"Preživi, nemoj da utičeš na to da neko drugi ne preživi, nemoj da me sramota kad izađem na ulicu".

Zna da nisam tip koga je lako sramota, tako da su uslovi dosta lagani.

Zanimalo me kakve pizdarije prave klinci sad.

I potpuno je isto kao kada smo mi bili klinci.

Postoje retardi bez mozga i postoje retardi sa malo mozga. To su jedine dve kategorije.

Retardi bez mozga su stavljali daljinice u mikrotalasnu, kuvala za vodu na ringlu (hteli su da skuvaju čaj) i lomili prozore.

Retardi sa malo mozga su vadili duškeke iz kreveta i spuštali se po stepenicama.

Moram priznati da mi ovo drugo zvuči do jaja. I ja bih.

Da su u nekom normalnom klubu, verovatno bi bili doživotno suspendovani.

– *Hoćete li ga kazniti sad kad znate šta smo radili?*

– *Ko ja?*

– *Da.*

– *Mali, kad si bio kažnjen zbog istine koju si rekao?*

– *Nikad.*

– *A da li ste ga kaznili onda kad ga je policajac doveo kući?*

– *Ne, samo sam mu rekao da sledeći put proba da pobjegne.*

– *Mene bi moji ubili.*

– *Jebiga, ja nikad nisam na strani policije.*

Dobar je osećaj kad se dete ne plaši da ti kaže kakva sranja su pravili. Život u strahu je kurva.

Nisam glup, znam da su prećutali najsočnije delove, ali i ovo je dobro.

Neki nemaju ni to.

Možda padnem

- E, možda padnem na popravni.
- Ne razumem.
- Pa ako dobijem keeca, padam na popravni.
- Ok, a kad imaš taj kontrolni?
- Bio je u petak.
- Me jebeš?
- Ne.
- Brate, da li si ti retardiran?
- Ne.
- Si siguran? Daj razmisli malo. Ne moraš odmah da odgovoriš.
- Ma opušteno, položiću popravni. Kad idemo na Kanarce?
- U jebote izvini, nisi ti retardiran, ja sam.
- Ne pitam, pošto je prvi termin za popravni tad kad smo na Kanarcima, a drugi je onda u avgustu.
- A šta ako i u avgustu budeš morao na neodložno more? Idemo treći put u prvi razred?
- Pa ne, to je krajem avgusta, a ja sa tatom idem početkom avgusta na more.
- Ma ne brate, ti si super, svi mi oko tebe smo teški debili.

Ne mogu da opišem kojom brzinom su se sva ljudska prava srušila u mojim očima.

Ruka je podrhtavala, bes je punio svaku žilu mog tela.

Želeo sam da opustim ruku.

Nisam... Civilizacija je pobedila.

Ne plaši me škola. Plaši me odsustvo svakog osećaja srama i poštovanja za trud koji drugi ulažu da bi ti mogao da živiš bezbrižno.

Odakle dolazi taj nivo boljenja kurca?

Kako nemamo barem osnovna merila za takve stvari?

Probao sam da iskomuniciram to u okviru zajednice.

– *Jesi li ti čula za popravni?*

– *Aha, prošle nedelje.*

– *I nikome nije palo na pamet da to podeli sa mnom? Kakva je bila tvoja reakcija?*

– *A, koliko čokolade ima u ovoj granoli!*

– *Molim?*

– *U ovoj granoli ima baš puno čokolade.*

– *Je l' me jebeš ti? Kakva granola, kakva čokolada? Popravni? Opet?*

– *A dobro, šta sad.*

– *Ništa, da ga pošaljemo u talibanski internat, vojnu školu, izbacimo iz kuće, zapalimo mu telefon. Pošaljemo ga u manastir ili kako god vi to ovde zovete.*

– *Ma preteruješ...*

Preterujem.

Idem ja da zgutam još neku tabletu, pa da nastavim da radim.

Treba podizati ovu decu.

Još dugo, dugo godina...

Škola

Jedan od klinaca dosta ozbiljno shvata fudbal.

Ne znam šta mislim o profesionalnom sportu, nisam siguran da bih voleo da se time bavi na ovim prostorima.

Broj lešinara po metru kvadratnom je zavidan.

No, nije to tema.

Shvatio sam da ne mogu da mu budem adekvatan sagovornik i da ne mogu da mu dajem odgovore na pitanja na nivou na kojem bih želeo.

Kad razgovaram sa drugim roditeljima, svi se prave da su stručnjaci za fudbal, ali meni tu nešto ne štima.

Nikad nisam voleo da učestvujem u raspravama o stvarima o kojima ne znam mnogo.

Pošto mi je tema dosta zanimljiva, vidim toliko strasti u tome i sigurno ima nešto, odlučio sam da posvetim malo više pažnje svemu tome.

Celu stvar sam posmatrao sa neke druge strane. Ne znam šta oni rade, ne znam kako se zove koji potez ali razumem dinamiku i razumem prostor.

Video sam neke stvari koje se ponavljaju, neke geometrijske šeme koje su mi zagolicala maštu i odlučio sam.

Upisao sam se u školu za trenere jedne od ekipa koje igraju meni najzanimljiviji fudbal.

Sad u školu idem i dobar sam đak.

I skapirao sam da volim da učim.

Saznanja o novim stvarima me čine srećnim.

Setio sam se koliko je lepo učiti o stvarima koje te zanimaju.

I već sad mi je apsolutno jasno, da sve što roditelji viču svojoj deci na utakmicama nije tačno.

Ali još uvek ne ulazim u rasprave.

Neka upišu školu, pa da raspravljamo na akademskom nivou.

A ja se do daljnjeg za širu javnost pravim glup za fudbal.

Šta me briga, glup i fudbal uglavnom idu zajedno.

Ako me vidite na klupi nekog od evropskih velikana, ne zovite me za kartu.

Uobrazio sam se i promenio sam broj.

VII.

Sistem

Društvo, politika, religija, Balkan

Mirno more nikad nije napravilo dobrog mornara

Ok more, skapirao sam...

Aj sad odjebi malo.

Kapiram ja to. Moraš da se iscimaš, da se pomučiš. Ako ti je sve servirano celog života, nikad nećeš postići ništa. Moraš da naučiš da se boriš. Dokle jbt?!

Ajde da se dogovorimo, 40 godina borbe i onda malo kuliranja? Može?

Može kurac!

Uvek ispadne neko sranje. Pakuješ se za put koji čekaš pola godine, dete razbije glavu, ti poludiš, žena poludi, pas umire. Jeeeeej super zabava :)

Ili kad konačno dobro radiš, pa se država seti da idu izbori, pa odluči da si ipak malo previše zaradio i da treba da ti uzme još malo para. AAA ne, ne za decu. Njih i dalje lečimo sms porukama. Treba kinta za izbore, za vladu, za nove automobile. Pa ne mogu tako bitne figure da se voze u tri godine starim Audijima. Preveliki je to rizik za čovečanstvo.

Kad smo već kod toga, jebote izbori. Ko se još loži na ta sranja? Kao da ima neke veze. Stranke levodesnog centra bez ikakve ideje pričaju bajke. Jedni bajke o nacijama, druge bajke o ravnopravnosti.

Naše jadne države pune 35 godina. Nastale su kao nuspojave raspada jednog većeg elementa. Taj veći element je iste te male i bedne države iz srednjeg veka doveo na prag modernog doba. Na sam prag 21. veka. No, tada smo se nacionalno osvestili i odlučili da stvari uzmemo u svoje ruke i evo već 35 godina uspešno sjebavamo sve što su naše babe i dede sagradili. Sve smo bliži povratku u srednji vek.

Ovde vlada čudna mantra da je nešto bilo bolje pre. Kad pre? Kad pre je bilo bolje?

Mene opet maltretiraju ta pitanja koja nemam kome da postavim.

Da li je bilo bolje pre kad nismo imali antibiotike? Kad su ljudi dočekivali duboku starost u četrdesetim godinama svog života?

Sve je napredovalo, nauka, medicina...glupost.

Istovremeno se čoveku presađuje svinjsko srce (on živi neko vreme sa tim srcem), a na drugom kraju sveta kopaju se rovovi i neko ratuje za neku njivu u pički materini.

Kao neko ko je prošao kroz ta sranja i ko zna, da ratovi za teritorije ostavljaju te teritorije bez ljudi, ne mogu da se ne zapitam koji im je kurac.

I, more, hoćemo da se smirimo malo? Postali smo svi jebeni admirali?

Nema šanse.

Nemamo šanse.

Pozitivne misli

"Sve što vam se događa je trebalo da vam se desi da bi našli pravi put"

"Bog vas iskušava, budite jaki"

"Ako vas neko razočara, to je prilika za novu avanturu"

M'RŠ U TRI PIČKE MATERINE!!

Svi vi gradonačelnici opštih mesta. Poližite mi kurac sa šlagom. Gomila debelih seronja koji pričaju kako je samozadovoljstvo bogatstvo dok zadnje kapi krvi pokušavaju da se probiju kroz zamašćene krvne sudove.

Svi oni ostavljeni i ostavljene koji traže mistiku da ne bi morali da se potuku sa svakodnevnim, realnim životom. "Možda je tako bolje, možda sam deo većeg plana" - Nisi. Nisi čak ni deo plana svojih roditelja koji ne mogu da se načude kakvog su debila napravili.

Ćale svaki dan razmišlja kako je trebalo da ga otrese o pločice, a keva se ždere zato što nije rekla tom znojavom skotu da ga izvadi na vreme.

Gledam po netu te citate nekih spisateljica... Jebem ti život... Zamišljam ih kako biraju konopac kojim će se obesiti dok pišu motivacione poruke na instagramu.

Možda misliš da serem, ali ja ne pišem motivacione poruke, ja svesno biram konopac znajući da ništa neće biti ok.

Dvadeset godina stari "lajf koučovi" - idi bre nauči nešto. Seronja koji nije ni počeo da se brije mudruje i priča drugima kako i šta da žive. I niko jebote da priđe da mu lupi šamar.

Nekad je neznanje bilo sramota, danas je vrlina.

Kad bi neko od drugara lupio glupost koja bi trebalo da bude povezana sa opštim obrazovanjem, jebali smo ga u mozak mesecima. Bio je predmet sprdnje.

Sad kao da se takmiče ko će da bude skrnaviji.

Olimpijci neznanja. I za razliku od olimpijskog duha, ovde je izgleda važno pobediti.

A mi, mi nemo gledamo plimu ispodprosečnih stvorenja koja pre samo deset godina ne bi bila u obavezi da plaćaju javni prevoz. Gledamo i niko da pride da lupi šamar.

Zaslužili smo sva sranja koja nam se dešavaju. Dozvolili smo da neznanje postane vrlina.

Ko nas jebe.

Crkva

Jedna od najbližih građevina mojoj kući je pravoslavna crkva.

U kraju i državi u kojoj ja živim, pravoslavlje nije dominantna opcija hrišćanstva.

Otpribliže na istoj razdaljini od moje kuće je i kafić.

Mene je put nebrojano puta naveo u kafić, nikad u crkvu.

Božija volja...

Svake nedelje, kako bog zapoveda, šetam svog ostarelog psa pored crkve.

Bog zabranjuje da psi ulaze u dvorište crkve, pa idem oko žičane ograde koju su postavili kao zaštitu od bezbožnika.

Kakve su ograde znali da postavljaju, ova je još i ok.

Te nedelje sam video da se nešto dešava u crkvi, kao i svake druge nedelje, ali sam sad rešio da se zaustavim sa ove strane ograde i posmatram.

Mogao bih da napravim paralelu sa gledanjem dešavanja sa druge strane ograde, ali ne želim nikoga da uvredim... ne još.

Razgovori ljudi su nasumice i bez nekog reda dolazili do mene:

– *I meni je tako da ja pijem hladno pivo... (govorio je neki starmali obučen kao da je pobegao iz perioda između dva rata, a realno ima dvadeset godina)*

– *AAA ubiću te, sad ću da te ubijem! (Neko debelo dete je bezuspešno jurilo neko mršavo dete)*

– *Oni su se umakli od boga, zato im se to dešava. (Jedna žena pognute glave govorila je drugoj ženi pognute glave)*

– *Njih sve treba pobiti! (Dva bradata starija tipa su zaključila da bi to bilo rešenje svetskih problema)*

– *I meni tako da ja pijem hladno pivo... (ponovo je rekao onaj mali).*

Stajao sam tamo desetak minuta i slušao. Moja psica je verovatno mislila da sam star i lud.

Onaj mali je još pet puta ponovio da je njemu tako da pije hladno pivo.

Sve vreme je govorio istom tipu koji nije ništa odgovarao, gledao ga je i klimao glavom.

Normalna nedelja u dvorištu crkve je izgledala kao scena iz filma.

Onda sam počeo da razmišljam o ratovima, svojim stavovima i svakakvim budalaštinama.

"Zamislio sam dve grupe fizičara kako bacaju bombe jedni na druge zato što jedni misle da je njihova formula bolja."

To se nikada nije desilo...

Sednu, nezavisno jedni od drugih testiraju obe formule i zajedno prihvate bolju. Čestitaju jedni drugima i nastave da žive i istražuju.

"Knjige, braćo moja, knjige, a ne zvona i praporce!"

Kraj civilizacije

Vesnik armagedona se oglasio.

"Večeras je kraj civilizacije."

I sve što moj retardirani mozak može da zamisli je šta bih ti rekao da je stvarno kraj?

Kako da odem na brzinu a da mi uspe da ti kažem sve što sam želeo?

Odakle bih krenuo? Verovatno osećanja.

Osećanja su najgluplja stvar kad ih verbalizujemo. Sva zvuče nekako pičkopaćenički.

Ok, pokazao bih.

Nisam ni do sad baš nešto znao da ih pokazujem. Da li bi me kraj civilizacije naučio kako da efikasno pokažem svoja osećanja?

Hm...

Možda je kraj civilizacije dobra stvar za mene, da se konačno oslobodim.

Ako jeste, nije mi baš najbolji tajming.

Kao proton, doživljuju svoj vrhunac trenutak pre anihilacije.

Jebiga, barem odlazim pozitivno naelektrisan.

Kraj civilizacije se čini kao dosta dobra opcija za rešavanje problema.

Permanentna.

Nisam siguran da je najpraktičnija.

Sasvim sam svestan svojih problema i nedostataka ali ih nekako volim.

Postali su deo mene.

Kao glupo dete, jebiga, tvoje je, šta ćeš.

A što se tebe tiče, još uvek ne znam.
Pojma nemam kako bih dočekaao kraj.

Zagrljaj? Cigara? Seks? Razgovor? Svada?

Verovatno nećemo ni znati.

Ostajte mi dobro, do sledećih dinosaurusu.

A za ove mentole čiju osvetu živimo...

Posisajte civilizaciji.

Malokurje

Opet bi trebalo da počnem sa zašto. Ali da ne ispadne da se ponavljam.

Bežim od vesti. Već dugo niko ne objavljuje dobre vesti, a najbolja bi bila da se neki meteor kreće ka nama vrtoglavom brzinom.

Ne otvaram portale, ne zanima me ko je spavao sa kim. Ne zanima me već neko vreme ni gde ja spavam.

Ali danas, dok sam se vozio kroz grad video sam gomilu policije na ulici.

Nešto se desilo.

Kad sam se dovezao do sad već svog omiljenog prevoznog sredstva za duga putovanja, znao sam da ću imati barem sedam sati da razmišljam o tome.

Naseo sam i upao u vrtlog rata, virusa, polupolitike i crne hronike.

"Dve žene u dva odvojena slučaja izbodene nožem u istom delu grada od strane dva različita napadača".

Kao veteran bračnih zajednica, verovatno sam prošao sve nivoe iritiranosti suprotnim polom.

Nikad mi nije palo na pamet da udarim ženu.

Nikad mi nije palo na pamet da je izbodem.

Dragi dnevniče, šta nije u redu sa mnom?

Zašto ja nisam pravi muškarac?

Šta nam se dešava?

Kad smo skapirali da je adekvatno rešenje problema ubadanje žene nožem?
Udaranje žene?

I kako niko u našim propalim državama ne priča o tome.

Epidemija malokurja koja se manifestuje između ostalog i femicidom.

Kako je to postala vest između vesti o Dončićevom oporavku i zatvaranju
deonice autoputa zbog rekonstrukcije.

Gde su odrastali ti ljudi, ko ih je vaspitavao?

Jadnici.

Ostavinska rasprava

- *Matori je l' si čuo?*
- *Mnogo stvari, ne znam na šta misliš.*
- *Boske roknuo Baju u restoranu.*
- *Brate, od svega što si rekao, razumem reč restoran.*
- *Ma nema veze. Nego jedan krimos ubio drugog u restoranu.*
- *Što, bila sranje hrana?*
- *Ma ne, ima neke silne zvezdice, do jaja je hrana. A znaš zašto su se našli tamo?*
- *Da raspravljaju o sledećoj misiji na Mesec?*
- *Ne brate, zvao ih načelnik beogradske policije da se nađu.*
- *Načelnik policije?*
- *Da. E a znaš u čijem restoranu se sve dešava?*
- *Brate, otkud znam, šta me jebeš?!*
- *U restoranu Vučićevog brata.*
- *Jebote, kakva ekipa. Znači, porodična svađa.*
- *Ma da, ali nije to najluđe.*
- *Zašto me to ne čudi?*
- *Najluđe je to da je pandur posle pomogao da sakriju telo ubijenog i da se sve zataška.*
- *Šta te to čudi? To je samo pandur i samo je radio svoj posao. Veži konja gde ti gazda kaže.*

Kako nekome ko živi ovde gde ja živim da objasnim da ovo nije fikcija?

Odrastao sam u državi, gde je ovo sasvim normalna stvar. Panduri rade za državu, panduri rade za mafiju.

Panduri su mafija.

Njihov jedini zadatak je da održavaju klasni poredak.

Svi huligani su panduri.

U nekoj drugoj državi, u bilo kojoj drugoj državi bi ovo dovelo do velikih posledica.

Kod nas, je na žalost, ili na sreću, samo upražnjeno jedno radno mesto.

I nije pitanje da li će ministar policije dati ostavku, da li će premijer dati ostavku, da li će biti uhapšeni svi koji su bili umešani u ovo?

Ne, glavno pitanje koje nas sve zanima...

Ko će zameniti Baju?

Napredak

Trista hiljada ljudi se okupilo u gradu u kom sam odrastao.

Ne zato što žele promene.

Ne zato što misle da nešto nije kako treba.

Ne da bi pomogli slabijima od sebe.

Ne da bi ustali protiv okupatora.

Da bi poljubili neki deo odeće za koji misle da pripada nekome koga je oplodio sam tvorac univerzuma.

Vernici, ili kako ih ja od milošte nazivam retardi, stajali su danima ispred neke građevine da bi lizali pojas bogorodice...

Jebem ti sve!

Na koliko nivoa je to imbecilno.

Kako 2026. godine neko može da veruje da će mu doneti zdravlje i sreću tako neka stvar.

Nije mi bilo teško, otvorio sam Instagram i upao u pakao beogradskog prepičstva.

Od mešavine pravoslavlja i silikona mi se digao.

Only fans elita u crkvi, liže isti predmet...Nema bolje.

Da me neko ne shvati pogrešno, nemam ništa protiv only fans, pozdravljam svaku platformu koja spaja ponuđače i korisnike usluga bez posrednika.

Ali ovaj amalgam porničarstva i religije mi je potpuno savršen.

Bila je dobra prilika za neku novu epidemiju...

Ako nisi išao da ližeš, onda si peder i Hrvat.

Ako si išao da ližeš, onda si dobar Srbin.

Jebem vam mater opet.

I sve novine pišu o tome...svuda je.

Selfi sa pojasom bogorodice i sisom. Prava slika naše stvarnosti.

Sjebano

Sjebano je to koliko nam pametne stvari idu na kurac.

Na pametne stvari gledamo kao na nešto što nam kveri našu predstavu o svetu, kao na neki teret koji nas ograničava u našim slobodama.

Jedna od sloboda u kojoj nas znanje ograničava je sloboda govora i pravo na mišljenje.

Znanje dosta negativno utiče na te dve slobode. Što više znaš, teže izražavaš svoja mišljenja o temama koje ti nisu bliske.

I onda ispadaš glup u društvu.

Ovako, bez znanja, imamo svu slobodu ovog sveta. Naše pravo da mislimo kako znamo sve. I ne samo da mi znamo, nego ubeđujemo i druge da prihvate naše mišljenje.

Ričard Fejnman je rekao da nije bitno koliko je tvoja teorija lepa, ako ne može da bude potvrđena eksperimentom, onda je bezvredna.

Gde bi nam bio kraj kad bi poslušali staroga Riči.

- *A šta hoćeš ti elitisto? Da samo učeni imaju pravo da govore u javnosti?*
- *Ma ne, samo o stručnim stvarima.*
- *UUU, jaki stručnjaci. Čovek je nastao od majmuna, je l' to? To je tvoja struka. Majmunologija. A od čega je nastao majmun? A?*
- *Pa ti si baš dokaz da evolucija ide u oba smera. Progresivno i regresivno.*
- *Nemoj ti meni da pametuješ.*
- *Ko je stvorio majmuna?*

Zamka....

Da li da upadnem u zamku ili da izbegnem prepirku?

Diši...diši...nemoj....

- *Ne znam, ko je stvorio majmuna?*
- *Pa bog.*
- *A, kako se ja toga nisam setio jebote.*
- *Da brate moj. Bog je stvorio majmuna. I čoveka i pticu i...*
- *Koju pticu, ima ih više?*
- *Sve ptice. Sve je stvorio bog.*

Nisam izdržao...

- *E brate, a ko je stvorio boga?*
- *Brate niko, on se... sam se stvorio.*
- *Kako se bre sam stvorio? Iz čega?*
- *Iz ljubavi gospodnje.*
- *A iz čega se stvorila ona?*
- *Brate, sve je iz boga.*
- *Bog se stvorio iz boga?*
- *Da.*
- *A iz čega se stvorio bog iz kog se stvorio bog?*
- *Vas komunjare treba pobiti!*

Pravila su klizna.

Nauka je prepreka.

Kakvi smo još nam je i dobro...

Oglas

Ćale mi retko piše. Retko i ja njemu pišem. Poštujemo tu otuđenost koja je definisana još pre skoro 4 decenije.

Nema potrebe sad da menjamo nešto što je tako dobro funkcionisalo tolike godine.

Pre neki dan mi je poslao fotografiju nekog oglasa.

Neki ljudi prodaju kuću i pored standardnog opisa lokacije i šta je sve u okolini, naglašeno je da nema potrebe za uvođenjem kanalizacije, zato što je direktno sprovedena u lokalnu reku.

E sad...

Pre nego što počnem da psujem, a to je odmah, da probamo da razumemo situaciju.

U zemlji seljaka na brdovitom Balkanu, regiji u kojoj se svi busamo patriotizmom, ničim izazvanim, u kojoj nam je uvek neko drugi kriv za sve neuspehe i pri tome mislim na sve debilne narode ove regije, a svaki je takav.

Ovakva stvar se ne čuva kao neka stroga tajna, da ne kažem vid kriminala. Ne, ovo je reklama koja podiže cenu nekretnine.

Ne izaziva prezir. Lik se snašao, šta sad.

E sad opet...

Isti ti koji pričaju kako se lik snašao, pričaju kako nas truju iz vazduha, kako su nas sjebali bombardovanjem, kako Hrvati čekaju da nas napadnu.

U reke bacamo stare veš mašine, ostatke građevinskog materijala, ispuštamo hemikalije i na kraju i govna.

Ko će da se jebe sa komunalom i kači se na kanalizaciju. Rokaj u reku.

Količina govana koja nas okružuje je sve veća. I u figurativnom a i u vrlo direktnom smislu.

Živimo san.

Ljubimo pojas bogorodice govnojivim ustima, baš kako i treba.

Bacim sranje u reku, odem poljubim nešto izmišljeno i sve mi je oprošteno.

Ali ti govnnari što nas truju iz aviona...

Majku im jebem...

Predlog

Gledam ovo prvenstvo u fudbalu i razmišljam o jednoj stvari.

Kad smo se delili, delili smo se na osnovu pogrešnih merila.

Delili smo se na osnovu nacionalnosti.

Već sam pričao o tome, to je jedna od retkih stvari na koje mi nikako ne utičemo.

Isključivo su vezane na geografsku lokaciju vagina naših majki u trenutku porođaja.

Zato i živimo svi u svojim bednim bezidejnim državama. Jedine ideje su nacionalističke.

Ovu sjajnu priliku bih iskoristio da jebem majku svim nacionalistima.

Trebalo je da se delimo na osnovu muzike koju slušamo, filmova koje gledamo, knjiga koje čitamo. Dobro, knjige nisu dobar faktor, ove bezvrate majmunčine svakako ne čitaju. Lažu da su pročitali bibliju.

Onda bi bilo drugačije. Bilo bi slično sa sličnim.

Ovi mentoli bi se svakako porokali između sebe i onda bi mogli i tu teritoriju da uzmemo.

Isti likovi koji su probali da odu u Tivat i oni koji viču „Srbe na vrbe“. Oni su zemljaci i niko od njih nije moj zemljak.

Veruju u mitove. Kosovo, Košare, pojasevi, gospa iz međunožja...samo reci, ima za svakoga.

Zagrabi sine, anesteziraj mozak.

Dolaze prilike za nove podele.

Divljanje fašizma u Hrvatskoj, ćacizam u Srbiji i konstantno silovanje Bosne od strane političara su super prilika da se ovaj put podelimo dobro.

Slovence i Makedonce ne računam. Makedonci se ni onda nisu svađali ni sa kim, a Slovenci su toliko umrtvljeni da se ni sami ne pobune za sranja koja im se dešavaju. Oni su još uvek na Janši, mi smo svoju JNA garnituru barem sahranili.

Predlažem, da se sad delimo tako. I da se povežemo u neku državu. Jednu. Neka se zove kako god. Neka bude slobodna. Slobodna od religije i nacionalnosti pre svega.

Kolika god bila, biće lepa za život.

Nećemo mrzeti komšije. Imaćemo viziju koja ne uključuje ni nož ni žicu.

A da, to smo već imali.

Ništa onda...

SMS

Video sam objavu koja me potpuno sjebala.

Osoba koju poznajem se zajebano razbolela i treba joj pomoć.

I opet su osećanja podivljala.

Neki kurci imaju sedamdeset vinarija, jebu decu i šmrču kilograme kokaina, a mi skupljamo pare za lečenje ljudi preko sms-a.

Nešto tu nije ok.

Nije ok da neki degenerici na raznim platformama zgrću gomile para, a da su dečije bolnice u stanju raspada.

Nije ok da neko može da dođe do doktora u roku od dva dana, a da neko mora da čeka nemilost.

Ljudi se okreću bogu.

Ljudi koji su se bavili naukom traže pomoć od boga.

Očajni su...

Država ih gura u očajničke poteze.

Ne treba nam bog.

Treba nam organizovano zdravstvo koje smo već platili.

Samo nam dajte to što ste nam uzeli.

Nemam problem da doniram neku kintu, nije to poenta. Imam problem da neke smrde koje nisu ni do kolena ljudima za koje skupljamo keš voze besna kola i šmrču najbolju robu.

Naravno da ću probati da pomognem...

Ali...

Koliko koštaju svi ti autobusi koji voze ljude na mitinge?

Koliko koštaju svi ti sendviči?

Da li je moguće da niko od vas nema jebenu savest i da kaže NE?!

Neću da uzimam pare od države dok ne izlečimo decu.

Neću da uzimam pare od države dok ljudi nemaju šta da jedu.

Jebem vam mater žvalavu, to je patriotizam. A ne mahanje izmišljenim zastavama, pumpanjima i ostalim kurcima.

Nema para za državu dok ne izlečimo ljude.

Nema novih audija dok ne izlečimo ljude.

Ljude koji su plaćali sva ta osiguranja.

Gde su vam muda?

Gde vam je kičma?

Ne morate ništa, sve što radite je vaš izbor.

Saučesnici ste u masovnom zločinu.

Ali i vama će doći kraj...

I da, loviće vas po ulicama...

A ti, ko god da si, nemoj da te mrzi da klikneš i pomogneš.

Ako nemaš kintu, barem podeli link.

pokrenizivot.com – Valentina Marinović

Jebiga...

VIII.

Život

Humor, svakodnevnica, hrana, nostalgija, sitnice

Žena, majka, bižuterija

Kul je danas biti žena, koliko god se one bunile.

Današnje klinke izgledaju kao drolje, guraju sise u prvi plan i pumpaju se silikonima, ili koja novaca ima nekim manje štetnim materijalima. E, da su samo sise, ne bi bila frka, nego, tu su i usta, guzice, listovi... I da se ne lažemo, sa stanovišta muškarca to je nekako do jaja. Osećam se kao statista u porniću kad god izađem na ulicu.

Šta se desi onda kad dodete kuci i raspakujete svoju dragu? Lutka na naduvavanje i ne izgleda kao loša opcija, zar ne?!

Šta? Nema emocije? Ma nema veze, emocije su svakako zabava za sirotinju.

Sve te divne lepotice koje niko ne bi ni pogledao da nisu bile na remontu, a tek ih niko ne bi "voleo".

Da li ste se ikad zapitali, vi mladi sportisti i perspektivni kriminalci; zašto vam deca izgledaju kao da su ih pravili brat i sestra, a vaša ženka je tako jebeno prelepa? Zamolite joj da vam pokaže slike iz osnovne škole.

I, šta sad, smaraju nas da ih gledamo samo kao seksualne objekte?! Pa kako drugačije da gledam ogromnu sisu, napumpana usta i odlično odrađeno dupe?

Hoćeš da pričamo?

"Jebote kako je svemir do jaja"

"Ali gravitacija ne postoji, to su izmislili Amerikanci u laboratoriji za COVID"

Sad su i muškarci popizdeli. Ne možeš više da nađeš normalnog ćelavog, debelog čoveka. Svi su na liposukcijama a Turkish airlines radi 24/7. Nisam više siguran da li su za planetu veća opasnost plastične kese ili ljudski leševi.

Dosta mi je više tog kurčevog moralisanja sa legurama u sebi i tuđom kosom, kožom i noktima.

Zaveštavam organe, a od sisa i guzica napravite pvc stolariju za potomke.

Reciklirajte vašu dragu!

Afte(r) lajf

- *Koja je tvoja spiritualna životinja?*
- *A?*
- *Pitam, KOJA JE TVOJA SPIRITUALNA ŽIVOTINJA?*
- *A, to, skočimiš.*
- *Skočimiš?*
- *Aha, Zanzibarski.*
- *A šta si u horoskopu?*
- *Vodolija.*
- *Znala sam.*
- *Znao sam da si znala.*
- *Kad si rođen?*
- *U novembru.*
- *Pa vodolija nije u novembru.*
- *Znam, al' sam bio jako bolestan kao mali, pa su morali da mi amputiraju horoskopski znak i onda posle sam na transplantaciji dobio vodoliju.*
- *Misliš da si smešan?*
- *Da.*
- *Ti se sa svime zajebavaš. Jel veruješ u boga?*
- *U kog?*
- *Kako u kog?*
- *Pa trenutno ima između 4 i 10 hiljada bogova, pa ne znam za kog se raspituješ.*
- *Pa jedan je bog brate, Isus.*
- *A, taj. Pa nije ti on bog. Njegov ćale je, al' on ne voli da se istuče, pa je poslao sina da ga ukucaju na plus.*

- *Ju ju ju, bože oprost. Šta kenjaš ti, ne smeš sa tim da se šališ. Hoćeš da te kazni?*
- *Ko?*
- *Bog da te kazni, to hoćeš?*
- *Ma jok, ok smo nas dvojica, svako gleda svoja posla i to je to. Nego, pitala si me, pa da ne budem neprijatan.*
- *A ne veruješ ni u afterlajf?*
- *Odlična serija!*
- *Molim?*
- *Jedna od boljih, pogledaj.*
- *Šta sereš ti?*
- *Pa pitala si me za afterlajf, kažem odlična serija.*
- *Kakav si ti debil, pitam te za život posle smrti.*
- *A, to. Ma jok. Pa ja ponekad razmišljam kako i ovaj da završim prevremeno, a ne još posle da se zajebavam.*
- *A šta se onda desi sa tobom kad umreš.*
- *Ništa.*
- *Aha, a ta tvoja nauka. Kao energija ne može da se uništi i to?*
- *Pa i ne uništi se, ili te zapale, pa služiš kao ogrev ili te crvi pojedu pa daš njima energiju.*
- *Jaooo, stalno filozofiraš.*

Etiketa nekoga ko stalno filozofira me prati još iz osnovne škole. Prvo mi je prijalo, a onda sam shvatio da svako ko je malo drugačiji - filozofira. To sam provalio kad su i za ludog Musu iz specijalnog odeljenja rekli da "nešto filozofira". Musa je imao 14 godina, IQ 24 i išao u treći razred osnovne.

- *Pa ti si izabrala tešku temu, jebiga.*
- *Znači kad umreš tu je kraj, a? To ti misliš? Pa zašto živiš onda uopšte?*

- *Pa baš zato, zato što kad umrem, biće kraj.*
- *A ti baš misliš da si pametan?*
- *Ne samo ja, i moja mama misli da sam pametan.*
- *I šta, sve može da se objasni tom tvojom naukom?*
- *Ne baš sve, ali nauka u kombinaciji sa par pesama i dve tri serije pokriva dobar deo objašnjenja.*
- *Videćeš ti kad umreš.*

Neću videti kad umrem, u to sam sasvim siguran.

Male banalne stvari

Nekako povezano sa svim tim "filozofiranjem", uvek me u glavu puknu emocije. Jebiga, gledam šta rade ovi debili po svetu i rastužim se. Na jednoj strani smo otišli toliko daleko u nauci, istražujemo i pomeramo granice znanog, a istovremeno kopamo rovove i koljemo jedni druge za metar nekog zemljišta.

I onda počnem da kopam po zabitima svog mozga. Zašto je to tako. Zašto ljudi oko mene prolaze kroz to kao sin političara kroz školu? Bez ikakvog trenja i interakcije sa sredinom.

Počnem da razmišljam o detinjstvu. Sve sam doživljavao kroz pojačalo. Voleo sam da slušam tužne pesme, zamišljao scene i plakao. Nije me to odvlačilo u depresiju, osećao sam se lepo, to sam voleo.

Sećam se da sam, kao klinac, čitao Toma Sojera mesecima. Ne zato što sam bio lenj, nego mi je bilo toliko zanimljivo, da sam želeo da napravim film u svojoj glavi. Bilo je super. Onda sam kasnije čak i pogledao neki film na TV, bio sam jako srećan kad sam video da će Tom biti na programu. Počeo sam da gledam...

– Kakvi amateri, ko je napravio ovakvo sranje?!

Počeo sam da odrastam i da primećujem u svom životu i životima drugih ljudi neke scene iz pesama. Tad nisam bio sasvim siguran šta je to, ali po ponašanju klinaca u poslednjim godinama osnovne škole si mogao da znaš kako će izgledati njihovi životi sa preciznošću od laganih 70%.

A onda je došla tema ljubavi.

Poznavao sam je teorijski, ali kao i u nauci, ono što definišemo u idealnim uslovima, pre upotrebe u realnom svetu, moramo testirati eksperimentom.

A ja, šta ću, od malena zaljubljen u eksperimente.

Koliko puta sam zamišljao trčanje niz hodnik Studenjaka...

Neko može da misli da se ložim na patetiku, ali ne. Kad nema velikih ljubavi, sportski sex je najbolja zabava.

Moja testiranja u toj sferi nisu baš uspešna. Nekad je bilo do mene, nekad i ne baš.

Ali nešto ostaje, za ceo život. I na kraju ako je odnos sreće i tuge blago na strani sreće, meni je ok.

Lakše mi je tako nego da živim kao neki koji sto godina žive, ništa ne menjaju i lažu sebe da su srećni i fini. Nemam strpljenja za ta sranja.

Verovatno bih mogao da budem dosta bolja osoba, ali jebiga, nigde nema tačnog uputstva. Imam dosta drugara koji su vernici. Prave sranja i onda odu u "centralu" i kažu da su grešili i PUF, oprost! Samo tako. Tras, jedna prostoproširena rečenica i čisti smo.

Ja nisam te sreće da verujem. I nemam ko da okaje moje grehe. Ja kad zajebem moram sam sebi da objasnim i da se nosim sa tim. I koliko vidim, moji kriterijumi su dosta strožiji od božijih.

A i realno, ima on i većih problema od kretenezama mojih ortaka.

Mora da daje deci rak kostiju.

"Male banalne stvari, ljubav, ljubomora, čežnja i bol i tom slično. Užas, patetično".

Mladi

Neki klinci su u stanu ispod našeg.

Došli na vikend da se zajebavaju.

Bio sam klinac, znam kako ide. Sve kapiram.
Ne želim da se ponašam kao nadržani starac.
Jebote, da li postajem nadržani starac?

Da li smo se i mi drali kao neandertalci kad odemo negde za vikend?

Jebote, verovatno jesmo.

Da li bih prebio sebe tinejdžera?

Verovatno bih.

Opet, nisam siguran da je moja ekipa baš bila takva.
Ovi ispuštaju neke čudne zvuke, urlike.

Jel su sad to neke nove droge za koje mi starci ne znamo?

Ne mogu da zovem policiju, sa policijom se ne razgovara.
Ako ignorišem nešto što mi smeta, onda sam pizda.

Šta uraditi?

Ako odem dole, sam, moram da budem spreman da se pobijem.
Sa klincima...
Ne znam da li mi je do toga.

Svakako ne mogu da im banem na gajbu praznih ruku, ne ide...

Palice nema, ovde je izgleda neki fini svet.

Lep, veliki kuhinjski nož. Izgleda kao idealan poklon za prvu posetu nadržanim tinejdžerima.

A i meni budi maštu, moram priznati...

Možda se i smire, pa ne bude ništa.

Ako ne budem pisao neko vreme, znači da sam odlučio da odem.

Neplanirano

Juče sam se neplanirano napio.

Hteo sam da odem na sparing, kao svaki normalni čovek za prvi maj, ali ne...

Ceo dan sam odbijao pozive na piće, ne ide nekako sa treningom i onda, predveče, puf!

"Otkazujemo večerašnji trening".

Uzeo sam paket piva, preskočio ogradu i otišao kod prvog komšije koji je nabijao muziku.

Pivo i rakija. Uvek dobra kombinacija za amneziju.

Redosled je dobro poznat. Prvih par pomaže da zaboraviš probleme, posao, porodicu...

A onda...

Svaka sledeća otvara teže teme. Ko su ovi ljudi oko mene, šta hoće? Šta ja radim ovde?

Daj još jednu...

Gde sam se zajebao? Kako sam se opet zajebao? Hoću li se uvek zajebati?

Verovatno hoću, izgleda da je to moja uža specijalnost.

Zašto nisam prestao da pijem dok su misli bile fokusirane isključivo na sise?

Daj još jednu...

A šta sa klincima? Ne mogu da se pravim da ih nema, ne bi bilo fer.

Jebote, pa njihov ćale se pravi da ih nema, šta ja tu serem?

Ćuti mentolu, sve vreme se ponašaš kao da su svi tvoji, mora da ostane tako.

Daj još jednu...

A ona? Pa jebote zanimam je kao izbori u Mijanmaru. Možda je stvarno vreme da odem.

– E ljudi, odoh ja, vidimo se.

Dok sam odlazio, znao sam da će jutro biti zajebano.

Sva jutra su zajebana.

Kuća

- *Moramo da kupimo kuću.*
- *E, meni deda jednom rekao da mora samo da se umre. I bio je u pravu, umro je.*
- *A možeš ti jednom da budeš ozbiljan?*
- *Ne mogu. Iskoristio bih tu priliku da naudim sebi. Lakše mi pada život kad se stalno zajebavam.*
- *AAAAAA!!! Ok, kažem da treba da kupimo kuću.*
- *Ok, al ajde da bude neka nadrkana.*
- *Zašto?*
- *Pa jebiga, kad već idem u dužničko ropstvo, barem da mi bude do jaja. Neću da kupim neko sranje samo da bi pričali kako imamo kuću.*
- *Ko će da priča da imamo kuću?*
- *Ne znam. Istripovao sam nešto.*
- *Ok, da li ima neka da ti se sviđa?*
- *Evo ove dve su mi super.*
- *Da vidim. A, tamo su Cigani.*
- *Jebote, a onda nama Srbima seru da smo naci. Pa šta Adolfe? Pozvaćemo ih na kafu i ugušiti nekim plinom.*
- *Ajde deset minuta budi ozbiljan.*
- *Ako budem deset minuta ozbiljan, bićeš udovica, rekao sam ti.*

Kupovina nekretnine u ovom trenutku je jedna od najboljih stvari. Plaćanje kvadrata nad hipotenzom, sto iljada maraka u nekoj pripizdini pri pripizdini.

Ko kupuje kuće i stanove danas?

Verujem da nisam najsiromašniji čovek na svetu, ali mi je glupo da dam pola miliona evra za x kubika betona. I to je još varijanta za sirotinju. Kuća koja se

meni sviđa je skromna dva miliona.

Skromno vam se najebem majke.

Ali prodaje se. Ljudi su poludeli. Sve im je ok. Daj svegaaa.

Voleo bih da prodiskutujem o tome sa nekim, a da mi ne bude žao kad bih posle deset minuta počeo da ga udaram.

U tamnici naroda, toj zloj bivšoj državi, živeli su neki ljudi. Ti ljudi su mogli da kupe kuću ili stan i da sagrade vikendicu, radeći samo jedan posao.

A da, i to ih nije odvelo na keto dijetu, bilo je i za pivo i za viklere.

Sad nam je svima bolje i možemo da sanjamo da smo vlasnici nekretnina.

Ako je neko nasledio nešto, pa i da se nada.

Ja sam nasledio frizuru od tate i to je to.

Čekam da vidim ima li još kakva bolest za mene iz tog džaka.

Znači, nekretnine mi hromozomski nisu suđene, moram nekako da stvorim te pare.

Ima neko Vučićev broj?

Ajde na pivo

- *Hoćete sa mnom na turnir?*
- *Ne, tamo je sranje, nema restorana, dosadno je.*
- *Ok, znači iznajmljujem smeštaj samo za sebe?*
- *Da.*

Odlučio sam da iznajmim apartman sa dve različite saune, hidromasažnom kadom i još pun kurac nekih stvari.

Konačno spoznajem dobre strane roditeljstva.

Posle prve utakmice sam namestio saunu na skromnih 94 stepena i sačekao da se zagreje.

Dril je standardan, 15 minuta saune, hladan tuš, pa nazad. I tako tri puta.

Pojeo sam najzdraviji sendvič sa šunkom, kajmakom i naravno, najbeljom kiflom koju sam našao u ponudi.

Bilo je vreme da krenem na sledeću utakmicu.

Dok sam gledao decu kako trče po kiši i sa više ili manje uspeha šutiraju okruglo geometrijsko telo, razmišljao sam o drugom krugu topljenja u sauni.

Ciljano sam se odmakao na drugu stranu od svih drugih roditelja.

Nisu oni loši, ali ih odlazak iz mesta stalnog prebivališta brzinom svetlosti pretvori u nepodnošljive tinejdžere.

Meni to blago ide na kurac i trudim se da ne učestvujem u tim bahanalijama.

Ako bih učestvovao, bio bih najgori.

Posle utakmice se nisam nikome javio, seo sam u kola i vratio se nazad u svoje carstvo samobluda i razvrata.

Telefon je počeo da zvoni. Uspešno sam ga ignorisao.

Onda su krenule poruke...

– *Ajde na pivo.*

– *Da nisi nešto ljut na nas?*

– *Zašto se ne javljaš?*

– *Dodji na piće.*

– *Ej ljudi, zdravo, nisam ljut, sve je ok. Radim kao konj, tako se i osećam. I koristim ovu priliku da budem sam sa sobom i da uživam. Imam čak i knjigu, čitam.*

– *Ajde bre na pivo. Nemoj da si pička. Dodji, svi smo tu.*

Ako neko ne zna kako da me odvрати od bilo kakve aktivnosti, evo recepta.

"Svi smo tu".

Sve što ubraja više od tri ili četiri osobe, sa kojima moram da pričam je za mene ravno paklu.

Svakako sam čudak koji je stalno sam i koji priča o nepovezanim stvarima, svemiru, fizici i zajebava ljude koji idu u crkvu.

Ugasio sam telefon.

Izgleda da sam uspeo da im pobegnem.

Sutra je novi dan.

Moraću da smislim novi izgovor.

Reći ću da imam tifus.

To uvek upali.

Niko ne voli da bude u društvu tifusara.

Čudno je

Čudno smo napravljeni.

Ili sam možda samo ja takav.

Kad nisam dobro, mogu da nabrojim hiljadu razloga zašto nisam dobro.

I o tome može da se debatira danima. I svi se skupe da vide zašto nisam dobro.

Kad sam dobro uglavnom nemam pojma zašto sam dobro. Jebiga, dobro sam.

Nema nikoga da sedne pored, pogleda me u oči i pita:

– E, a zašto si dobro? Mogu ja da sednem pored tebe, možda ti bude bolje ako zajedno budemo dobro?

Mada, kad sam dobro, ne treba mi niko i ništa. Mogu bez ikakvih problema da budem dobro sam.

Mada, i kad sam loše sam sam, tako da jebiga.

A baš sam mislio da sam danas nešto pametniji nego inače.

Izgleda da to ne ide tako.

U svakom slučaju, voleo bih da ovo moje "dobro" potraje.

Ne dešava se često, ali mi je dragi gost.

Možda to sve ide sa godinama. Juče sam razgovarao sa ostalim ćalcima.

Namerno sam provocirao.

Saznali smo da niko ništa ne jebe i da su svi najsrećniji kad su sami ili sa nekim ortacima.

Dok smo drobili o lepotama života, pekli smo meso, a njihove žene su pripremale salatu.

Popio sam jedno piće i slagao da moram da radim.

Pobegao sam u svoju pećinu.

Pitanje koje se nameće je da li sa godinama postajemo pederi?

Godine dolaze, a imam i par zgodnih drugara.

Videćemo.

Svi vole sise

Večera je bila dobra.

Idemo do zamka da prošetamo, pa ćemo videti za posle.

Par pića je otvorilo razgovor, ima još života u ovim starim kantama.

– *Gde idemo?*

– *Ne znam za šta ste.*

– *Šta imamo u ponudi?*

– *Ovo je veliki grad, imamo sve. Možemo negde na piće. A možemo i negde na piće i da gledamo sise.*

– *Paaa ne znam.*

– *Šta volite?*

– *Pa odlučite vi.*

– *Ok, ajde idemo na piće na mesto gde može da zavreba sisa, pa se vi odlučite.*

– *Zvuči ok.*

Otišli smo na mesto koje nije klasični strip klub, ali može da postane.

Par devojaka igra na šanku, pa ko voli može da se preseli u donji sprat gde se dešavaju čuda.

Kako smo seli za sto, konverzacija je otišla u kurac i svi su gledali ka šanku.

Šta je loše u tome da kažeš "hoću da gledam sise", ako zaista to želiš?

Ovako je kao neko gledanje sisa na playback.

Pravimo se da nisu tu.

Sise su lepe i treba ih gledati i tu nema ništa loše.

Zašto bi se toga stideli.

Kako je veče odmicalo, opet se pokazalo da su svi krvavi ispod kože.

Ako nekad dođete u priliku da pitate nekoga da li želi nešto ili sise, nemojte.
Vodite ga odmah na pravo mesto.

Ova evolucija službenih putovanja dobija novu dimenziju.

Svet bi bio mnogo lepše mesto kada bi se oslobodili nepotrebnih moralnih kodeksa koji nikome ništa ne znače i služe samo da budemo dosadni.

Sloboda za sise!

PES

Posle sto hiljada godina...

- *Hoćeš da igramo PES?*
- *Kakav PES, si normalan?*
- *Ajde, nemoj da si smarač, daj jednu.*
- *Usraću te.*
- *Hoćeš kurac, matori.*
- *Gledaj šabane i uči se.*

Nakon dva minuta, sve je bilo tu.
Naravno da sam ga razbio kao kantu.

Nema pojma sa kim se kači.

Ali nije to bitno. Kroz glavu mi je prošlo bezbroj neprespavanih noći uz alkohol, bivše drugare i narkotike.

Koja su to lepa vremena bila.

Boleo nas je kurac za sve. Igrali smo PES.

Nije bilo te ribe koju bi zamenili za momačko veče sa digitalnim fudbalerima.

Bili smo majstori igre.

Ponekad bi došao stvarno neki profi lik i usrao nam se u život, ali nas je realno bolelo kurac.

Posle sat vremena smo bili pijani, smejali se i ponižavali ekipu koja izgubi.

Imam osećaj kao da je od tada prošao vek.

Da li sam to uopšte bio ja? Da li sam ovo ja?

U svakom slučaju, nisu dva ista lika.

Otišao sam da gledam snimke koje čuvam daleko od očiju svih normalnih ljudi....

Jebote kakav horor.

Tad je to bilo do jaja, sad bi bilo za par godina robije.

Mada, ne postoji robija ako si u pravoj stranki.

Pomilovanje

- *Jesi li čuo?*
- *Jesam. Užas jebote.*
- *Da, grozno.*
- *Pa kako?*
- *Jebiga, puk'o čovek.*
- *Dobro brate, pukneš pa oteraš nekoga u kurac, ne pobiješ celu porodicu.*
- *Jeboga matori. Monstrum.*
- *Ma, monstrum je slaba reč za to.*
- *Znaš šta se desilo?*
- *Aha...*
- *Pa daj reci, šta me zajebavaš...*
- *Ništa brate. Došao sa posla i porokao ih.*
- *Sve?*
- *Sve... I psa.*
- *I psa?! Pa šta je pas uradio?*
- *Otkud znam, lizao jaja, šta ja znam šta je radio...*
- *Trebalo bi ga ubiti.*
- *Ne, matori... Kasno je za to. Prvo ih je zakopao sve. Tu iza kuće. Ali nije izdržao. Vratio se i ubio je i sebe.*
- *U jebote...*
- *Da, da. Zajebana priča.*
- *Matori, šta može da te dovede u to stanje? Je l' su imali neke probleme? Varala ga žena?*
- *Jok.*
- *Deca se drogirala, išla na Cecin koncert?*

- *Ma ne bre, normalna porodica.*
- *Aha, vidim. Baš su super. Su upali u dugove neke? Kockanje?*
- *Ništa bre. Živeli super, bilo kinte...*
- *U jebem ti život... Pa kako...*
- *Ima to oprostajno pismo. Tamo kaže...*
- *Šta kaže?*
- *Kaže da nije izdržao.*
- *Ma ne seri? Nikad ne bih rekao.*
- *Ajde bre debilu, pusti me da završim.*
- *Kaže da ih je molio da prestanu. Danima. Nisu hteli.*
- *Šta nisu hteli? Šta su radili?*
- *Puštali su mu sela baba u balon. Na repeat, svaki dan. I pričali da je to baš smešno.*
- *Au... Jadan čovek jebote.*
- *Da brate... Mučenik.*
- *Razumem ga.*

...skroz ga razumem...

Imamo prase

Imao sam neke planove za danas koji se nisu ostvarili i morao sam nekako da zamaskiram bedak u koji sam upao.

Star sam da se razočaravam, ali ipak ponekad priuštim sebi taj bedni osećaj izneverenosti.

Odlučio sam se za roštilj.

Ko ga jebe, barem ću biti sit.

Jedan poziv na pravi broj i sve je bilo dogovoreno. Ručak sa jednim od retkih prijatelja sa ove strane austrougarske granice.

Jedna od jako velikih prednosti poznavanja konobara u lokalnom restoranu je što možeš da naručiš leskovačke uštipke kojih nema na meniju i da ih dobiješ. I to u sred Ljubljane i to da budu do jaja.

– *Kako ste momci?*

– *E brate, evo napačeno. Pomozi. Daj uštipke.*

– *Hoćeš uštipke ili prase? Sad smo ga skinuli sa ražnja?*

Malo je reći da sam čuo pesmu anđela. Krvni sudovi su počeli da mi se zapušavaju na veresiju i potvrdno sam klimnuo glavom...

– *Daj prase!*

– *Ide i mladi luk pored, jel to ok?*

– *Bilo je i gorih stvari u životu. Donesi.*

– *I dva točena?*

– *Sve znaš...*

Doneo je dva točena i dve rakije.

– *Momci, ovo gazda šalje, barikirao je svoju dunju. Da probate.*

Gazda je barokna ličnost. Ima do jaja roštilj, vrti prasiće na ražnju, barikira svoju rakiju od dunje i drži slike Tita u kafani.

Živ bio!

Kroz glavu mi je prošla misao... Pivo, svinje, rakija i mladi luk. Jebote, smrdeću kao autobus iz Borče. Ko ga jebe. Nije da ću se danas ljubiti sa nekim. Nije da se bilo koji dan ljubim sa nekim...

Posle desanta na prase usledilo je pitanje:

– *Hoćeš cigaru? Doneo sam ti Cohibu Maduro.*

Čuj da li hoću... Sve to je začinila jedna od najboljih cigara koje sam probao. Nisam se više ni sećao koji plan mi je propao... Boleo me kurac.

Na dva sata sam živio kao Dačić.

Samo što ja još uvek nemam dijabetes.

Duvaj ga debeli!

Pokleknuce

Došao je i taj dan... Odlučio sam se da probam. Jebiga, izgledaju kul, možda neće biti glupih igara...Otkud znam.

– *Koliko će nas biti?*

– *Maksimalno 10 ljudi.*

– *Idealno, barem od pet ću moći da se sakrijem.*

Dovezao sam se kolima do lokacije koju su mi poslali. Neka pripizdina blizu granice.

Sve je ravno i to mi se sviđa.

Deset ljudi, piće, ogromno imanje sa jezerom.

Nema usiljenih igara. Nema predavanja o izmišljenim uspesima kompanije.

Do jaja.

U jednom trenutku je ušao kombi u naše dvorište.

– *Šta je ovo?*

– *A, došli su da nam peku roštilj.*

– *Došli su da nam peku roštilj?*

– *Da, a za pola sata nam donose i vino za degustaciju.*

Gde sam ja do sad živeo?

Zašto sam uvek smrdeo na ćumur?

Dođe ekipa sa mesom, celom opremom, ispeče, odimi, pospremi sve i ćao.

Moje je samo da jedem i pijem.

Ima da se navučem na ova sranja.

Skupili smo se u jednoj od soba zbog važne najave.

- *Ovako ljudi, ja idem dve nedelje na odmor i za to vreme, ti vodiš firmu.*
- *Ja vodim firmu?*
- *Da!*
- *Si siguran?*
- *Apsolutno.*
- *Ok ljudi, slušajte 'vamo! Od sutra svima 20% veća plata i kolektivni odmor do septembra!*
- *Ej, čekaj, čekaj, ne može tako!*
- *Kako ne može, pa rekao si da ja vodim firmu.*
- *Ljudi, on se opet malo šali. Nema veze, zaboravite na ovo. A ti, ti ne vodiš firmu.*
- *Jebiga drugovi. Izvinite. Probao sam, dao sam sve od sebe. Naše će sjene hodati po groblju, plašiti vrane i krasti trešnje!*
- *Šta pričaš ti?!*
- *Nema veze, opušteno.*

Još jednom sam uspešno izbegao privid vlasti i moći.

Od pozicija najviše volim platu.

Za to se moramo boriti.

Odbojka

- *Da li si ti normalan?*
- *Ma opušteno, malo samo da se razmrdam.*
- *Jedva se krećeš!*
- *Ajde, šta je to za mene, mlad sam. A i skoro mesec dana nisam ništa fizički radio.*
- *Sa razlogom, sjebana su ti leđa.*
- *Ne brini, znam šta radim.*

Naravno da ne znam.

I naravno da nije trebalo da idem da igram odbojku na pesku.

Nije trebalo da igram odbojku na bilo kakvoj površini.

Ima nešto čudno kod muškaraca koji stare.

Pokušavaju da dokažu sami sebi da su još uvek jaki.

Da još mogu da urade nešto što su radili pre desetak godina.

Činjenica da sam jedan od mlađih u ekipi mi ne pomaže.

Imam najviše delova tela u paraolimpijskom timu, ali sam još uvek u timu sa njima.

I moraću polako da se mirim sa tim.

Ne treba da imam trbušnjake, treba da imam flašu piva u ruci i da gledam fudbal.

Tako bog zapoveda.

Igra je bila dobra. Za svakoga ko je prolazio i pogledao nas, verovatno je bilo neizmerno zabavno i smešno.

Nama je bilo super, tripovali smo da znamo i to je bitno.

Igrali smo dva sata po najgorem suncu.

I prvih sat vremena po igri je bilo super.

A onda je u talasima počeo da dolazi bol.

Do popodne sam se kretao brzinom školjke i valjao se po podu, pokušavajući da namestim leđa.

Nije mi uspelo.

Sutra imam novu masažu i čvrsto sam odlučio da krenem nazad u teretanu.

Red masaže red treninga, pa ko duže izdrži.

Da probamo bez zaštite?

Zaštita je jako važna.

To sam naučio još kao klinac. Sećam se da je ćale imao neki kalendar gde se svaki dan u mesecu nekako rimovao sa razlogom zbog kog treba da koristimo zaštitu.

To sam praktikovao ceo život.

Uvek sam voleo da igram na sigurno. Barem što se tiče zaštite.

Mislim poverenje je ok, ali provera je ipak bolja.

Evo na primer bungee jumping.

Koliko glup treba da budeš da bi otišao na neku random lokaciju kod likova koji nemaju ništa i ne proveriš da li si vezan?

Darvine, živ li si?!

Pre nego što sam skočio sa litice imao sam nekoliko dana priprema i učenja šta je šta. Sedam puta sam proverio svaki vez.

Pre svakog zarona, sam spremam svoju opremu, sam računam mešavine gasova i proveravam sve do zadnje kopče.

Kako jebote odlučiš da je ok da te dva neka bolida surduknu sa litice.

Cela ekipa na snimku, sa sve snimateljem nema dva grama mozga.

Idealni kandidati za politički vrh u jednoj ili više zemalja bivše države.

Ako može neko da nam pošalje kontakt momaka, pa da organizujemo bungee ekskurziju za državni zbor.

To bih gledao.

Kupio bih kokice, pojačao tv i čekao „tup“.

Ne znam uopšte zašto mi je to toliko ostalo u glavi.

Ovaj vikend je bilo toliko grotesknih događaja.

Trumpovo poselo u Vašingtonu, free jumping, klinac opet na popravni.

Ne znam na šta da se fokusiram.

Sve u mom životu a i šire mi liči na neki retardirani film, netaleantovanih autora.

Fali samo neki lik, neki glavni glumac. Kao ok je ali je debil i ništa ne kapira.

A ne, zajebao sam se. Ne fali. Tu je.

Epilog

Terapija

Ima skoro sto dana od kako sam poslušao doktorku i počeo da zapisujem stvari o kojima razmišljam.

Rezultat je čudan.

Ne znam kad sam se bolje osećao. Čini mi se da sa nekim razgovaram o stvarima koje mi okupiraju misli i lakše mi je.

Sve stvari koje su uticale na to da se osećam loše su još uvek prisutne u mom životu i tu se ništa nije promenilo, ali je i pored toga lakše.

Ne mogu da verujem da je sve to prošlo bez nekih predukih terapija, ispijanja lekova za ne znam ni ja šta.

Oduvek sam voleo da pijem tablete kad želim, a ne kada mi treba. To je minimum slobode koji želim da zadržim.

Ne znam da li da nastavljam sa pisanjem. Očigledno je pomoglo, ali da li je trajno?

Osećam obavezu da napišem nešto svaki dan. I prema tome sam odgovaran već više od tri meseca.

Nijedan dan nisam propustio. Barem se meni tako čini.

Šta bi mogao da bude sledeći korak?

Da li da nastavim istim tempom?

Da li da nastavim u istom stilu?

Da li da nastavljam uopšte?

Toliko pitanja i toliko boljenje kurca za odgovore.

Prednost anonimnog pisanja je što niko ne može da te osuđuje.

Mana je što nikada neću postati Jelena Bačić Alimpić.

Ne znam kako bih to preživeo. Preambiciozan sam da ne bih pokušao da dostignem te spisateljske visine.

A možda sam samo u remisiji.

Možda me spuca teška depra ako prestanem.

Možda ću morati da se bacim na rešavanje svojih privatnih problema.

To nikome ne treba.

To vodi u propast.

Nastavljamo, pa šta bude...

Jadi mladog invertera
megla.blog, 2026

Sva prava zadržana.

Ovo izdanje je pripremljeno za štampu iz blogova
objavljenih od 14. marta do 21. juna 2026.

megla.blog